

Jekő György
A fény útján
verseskötet

Jekő György

A fény útján

verseskötet

Kiskunhalas, 2019.

© Jekő György, 2020.

Kiadó: Jekő György

Grafika és szerkesztés: Fodor irodagép Bt., Nyíregyháza

Megjelent: e-PUB A/5 ív terjedelemben 221 oldalon

e-PUB ISBN 978-615-00-8584-5 A fény útján (pdf)

A szerző részére minden jog fenntartva.

Tartalomjegyzék

KÖSZÖNETEK.....	8
TISZTELT OLVASÓ!	9
AJÁNLÓ.....	13
VERSEK.....	16
<i>A fény útján</i>	16
<i>Köszönet Pegazusnak</i>	18
<i>Döbbenet!</i>	20
<i>Írj nekem egy verset!</i>	21
<i>Bakancslistám állása</i>	22
<i>Merengő</i>	23
<i>Tavaszközeledvén</i>	24
<i>Az anyai ösztön</i>	26
<i>Részese voltam a csodának</i>	27
<i>Az idei Szent György napon</i>	28
<i>Principiumok</i>	30
<i>Egyre feljebb!</i>	33
<i>Sorsom Ég által elrendelt</i>	36
<i>Mi értelme már</i>	39
<i>Az utolsó menet</i>	40
<i>A sors sokáig váratott</i>	41
<i>Az én hitem</i>	42
<i>Már restellem</i>	44
<i>Még írni akarok</i>	45
<i>A legszebb munka</i>	46
<i>Köszönet „Őrangyalaimnak”</i>	48
<i>„Építsd az álmod!”</i>	50
<i>A legfőbb érték</i>	52
<i>A szerelem útvesztői</i>	54
<i>Figyelem kortársak</i>	57
<i>Búcsúzás Nászomtól</i>	58
<i>Hamvaid mellett</i>	59

<i>Márton nap kapcsán.....</i>	<i>60</i>
<i>„Úri huncutság” a politika.....</i>	<i>61</i>
<i>Karácsonyra várva</i>	<i>62</i>
<i>Még egyszer a Karácsonyról.....</i>	<i>64</i>
<i>A bőség napjai.....</i>	<i>66</i>
<i>Szívszorító farsang.....</i>	<i>68</i>
<i>Társalgás az ész modora.....</i>	<i>69</i>
<i>A sors kegyelméből</i>	<i>70</i>
<i>A boldogság alkonya.....</i>	<i>71</i>
<i>Húsvét közeleg.....</i>	<i>72</i>
<i>Nőnap gondolatok</i>	<i>73</i>
<i>Felfordult világban</i>	<i>74</i>
<i>Friss tanár koromban.....</i>	<i>76</i>
<i>Titánok között.....</i>	<i>78</i>
<i>A kórházvonaton.....</i>	<i>81</i>
<i>Nyomasztó kérdések</i>	<i>82</i>
<i>Tragikus győzelem.....</i>	<i>84</i>
<i>Jaj nekem!.....</i>	<i>85</i>
<i>Ez tényleg én volnék?.....</i>	<i>86</i>
<i>György nap a tanyán.....</i>	<i>88</i>
<i>Ritkán moralizálok.....</i>	<i>90</i>
<i>A ragyogó nyugdíjas évek.....</i>	<i>92</i>
<i>Kontinuitás.....</i>	<i>94</i>
<i>Tragédia a barlangban.....</i>	<i>95</i>
<i>Bűntudat nélkül</i>	<i>96</i>
<i>A „gonosz”.....</i>	<i>97</i>
<i>Cher Ami (Drága Barátom) küldetése</i>	<i>98</i>
<i>Nyugger beach.....</i>	<i>100</i>
<i>Szeretném elmondani... ..</i>	<i>101</i>
<i>Halottak napján.....</i>	<i>102</i>
<i>A hajléktalan.....</i>	<i>103</i>
<i>A „legendás” hatvanas évek</i>	<i>104</i>
<i>Nyugdíjas találkozó.....</i>	<i>106</i>
<i>Számvetés 2018</i>	<i>108</i>
<i>Bezárt világ</i>	<i>109</i>

<i>Út a külvilágba</i>	110
<i>Kedvesemnek</i>	111
<i>Tanévnyitó után</i>	112
<i>Farsang az óvodában</i>	113
<i>A tisztesség alkonya</i>	114
<i>Elfutott hetvenhét</i>	115
<i>Személyes vonzerő vagy valami más?</i>	116
<i>Nőnapra (haiku vers!)</i>	118
<i>Állok a nagykanynarban</i>	119
<i>Gyermekkorom kedvenc helyén</i>	120
<i>A horgászok Mekkájában</i>	121
<i>A napfény és vizek városa</i>	122
<i>Anyák napjára</i>	123
<i>In Memoriam Dr. Zsubori Zoltán</i>	124
<i>Leteszem a tollat</i>	125
<i>A Teremtő közelében</i>	126
<i>Nehéz eszmélni</i>	127
<i>Üvölt a csönd</i>	128
<i>Ideje lesz tollat fogynom</i>	129
<i>Hála az Égnek vagy nekem</i>	130
<i>Levél Fiamnak!</i>	132
<i>Az öreg diófa alatt</i>	133
<i>Bölcsebb lettem</i>	134
<i>Gyönyörködöm</i>	136
<i>Elmentek a „Gólyák”!</i>	137
KÖSZÖNTŐK	138
<i>Lengyel István „Hercegem” 60. születésnapjára</i>	138
<i>Szabó Janika 50. születésnapjára</i>	140
<i>Réz Attila és Ágnes névnapi köszöntője</i>	142
<i>Egy tündéri asszony névnapijára</i>	144
<i>Egy szenvedélyes vadász 50. születésnapjára</i>	146
<i>„Gyógyító” barátunk, Dr. Zsubori Zoltán köszöntője</i>	148
<i>Barátaimnak bizalmasan!</i>	150
<i>Jó barátunk Jenő 60. születésnapjára</i>	151
<i>Vadász barát tréfás névnapi köszöntője</i>	152

<i>Zalán unokám születésére.....</i>	<i>153</i>
<i>Jekő György igazgató uram névnapjára</i>	<i>154</i>
<i>Erzsike és Béla 60. születésnapjára</i>	<i>156</i>
<i>„Hercegné” Magdika névnap i köszöntője</i>	<i>157</i>
<i>Janka unokám névnapjára.....</i>	<i>158</i>
<i>Nándor barátunk névnapja alkalmával.....</i>	<i>160</i>
<i>Útravalók egy jeles nap alkalmával</i>	<i>162</i>
<i>Jenő barátunk névnap i köszöntője.....</i>	<i>164</i>
<i>Edit névnap i köszöntője</i>	<i>166</i>
<i>„Hercegem” névnap i köszöntője.....</i>	<i>168</i>
<i>Edina 50. születésnap i köszöntője.....</i>	<i>170</i>
<i>György nap i köszöntő Edina részéről.....</i>	<i>171</i>
<i>„Hercegem” 65. születésnapjára</i>	<i>172</i>
<i>Mara unokám első születésnapjára</i>	<i>173</i>
<i>Soma unokánk születése kapcsán.....</i>	<i>174</i>
<i>Barátunk Marianna 50. születésnapjára</i>	<i>175</i>
<i>Szakál Lajos kolléga 60. születésnapjára</i>	<i>176</i>
<i>Gellért unokám születésére</i>	<i>178</i>
<i>A bulik sztárjának! Mara unokám születésnapjára.....</i>	<i>179</i>
<i>Levél a 16. éves Kata unokámnak.....</i>	<i>180</i>
<i>Jázmin unokám névnapjára</i>	<i>182</i>
<i>Lelki érintés.....</i>	<i>183</i>
<i>Karitatív barátomnak, Edinának.....</i>	<i>184</i>
<i>Kortárs nagypa névnapjára.....</i>	<i>185</i>
<i>A kreatív bajnok.....</i>	<i>186</i>
<i>Terefe! Tóth Ádám Pál születésnapjára</i>	<i>188</i>
<i>Herkules!.....</i>	<i>190</i>
<i>Unokanővérem Marika 80. születésnapjára.....</i>	<i>192</i>
<i>Vass Gyula 60. születésnapjára.....</i>	<i>194</i>
<i>Egyre jár az agyunk!.....</i>	<i>195</i>
<i>Névnap a Bika kocs mában.....</i>	<i>196</i>
<i>Az autonómia kezdete.....</i>	<i>198</i>
<i>Egy szépasszony születésnapjára</i>	<i>200</i>
<i>Egy szerény barát, Gáspár Jenő születésnapjára.....</i>	<i>201</i>
<i>Hitted volna?</i>	<i>202</i>

<i>Szomorú napok a Bika kocsmában</i>	204
<i>Egyetlenem, Edit asszony névnapjára</i>	206
<i>Egy „nehéz fiú,”</i>	207
<i>Szerencsés barát, Molnár János 75. születésnapjára</i>	208
<i>Bajai ikon, Farkas Attila 75. születésnapjára</i>	210
<i>Nándor barátunk születésnapjára</i>	212
<i>Szárnyaszegetten.</i>	214
<i>Köszöntő Gréta és Endre esküvőjére</i>	216
<i>Béni barátom társának, Franciskának születésnapjára</i>	217
<i>A kor nem érdem...</i>	218
<i>UTÓSZÓ</i>	220

KÖSZÖNETEK

Ezt a kötetet barátaimnak, Gáspár Jenőnek és kedves feleségének Edinának ajánlom, sok szeretettel.

Köszönöm a támogatást, amely nélkül e könyv nem készülhetett volna el.

A Gáspár család levele:

Drága Gyuri!

Hosszú éveken keresztül szereztél nekünk örömet kedves, humoros és a tanúságokat sem nélkülöző verseiddel.

Fogadd tőlünk nagy szeretettel ezt a kis hozzájárulást ahhoz, hogy ezek a versek méltó módon, kötetbe szedve őrizzék tovább barátságunk hosszú, szép pillanatait.

Nagyon jó egészséget kívánunk!

*Sok, sok szeretettel: Gáspár Jenő és Edina
Kiskunhalas, 2019. szeptember 29 napján.*

Köszönöm Kriston Klári barátomnak és Poet társamnak az Ajánló megírását, amelyben lelkem legmélyére látva, feltárta és leírta a verseim lényegét, az emberszeretetet, a fizikai és lelki összetartozás mindenhatóságát.

TISZTELT OLVASÓ!

A következő oldalakon változatos témájú versek és köszöntők olvashatók. A köszöntők többnyire időrendi sorrendben szerepelnek, de a többi versnél is igyekeztem ezt a besorolást tartani, több-kevesebb sikerrel.

Nem tartom magamat költőnek, eleve kiválasztottnak, pusztán verseket szerető tollnoknak, akinek lelki állapota természetes rokonságban van az olvasóéval. Különbség, ha van, az a nagyfokú lelki hangolhatóság, fejlett kedélyélet, alkotó fantázia működése, amely a hangulatot szavakban kifejezhető képzetekké alakítja. Meglehetősen későn, kezdtem írni...

*Sajnos biz' későn lettem poéta,
Közöttük lesajnált kontár vagyok,
Bár napszámosokra is szükség van,
Mert mindenre nem mozdulnak nagyok!*

Voltak az életemben időszakok, amikor sokat olvastam különböző írásokat, közöttük verseket is, s mint pedagógusnak szükségem is volt szókinccsem folyamatos bővítésére, kifejező-készségem racionalizálására. A tíz évvel ezelőtti kezdetekre visszaemlékezve:

*Köszöntőkkel kezdtem, könnyű rigmusokkal,
Keveset játszottam komolyabb húrokkal,
Baráti elvárás mi akkor motivált,
Sok talmi dicséret bevallom imponált...*

Olyan köszöntőket igyekeztem írni, melyek emelik hangulatát a családi, baráti összejeve-teleknek, színesebbé teszik azokat, nem nélkülözve a finom heccelődést sem.

Rövid időszak után beláttam, ezek a köszöntők, viszonylag kötött témájuk miatt sem alkalmasak mélyebb gondolatok kifejtésére.

Eldöntöttem, kipróbálom magam más témájú versek írásával is. Újfent olvasni kezdtem klaszszikusokat, beálltam a Poet irodalmi közösség táborába, ahol találkoztam kitűnő és kevésbé színvonalas írásokkal, félprofi és teljesen amatőr szerzőkkel. A tapasztalások birtokában, úgy határoztam, emelve a saját művészi cenzúrárt, a köszöntők mellett, a verseimben valódi érzelmeket, kiérlelt gondolatokat, az emberi lélek rejtelseit igyekszem megjeleníteni saját ismereteim, tapasztalataim, véleményem hozzáadásával.

A témákat illetően legbővebben a családról, az unokákról írtam, a szeretetről, továbbá az emberi kapcsolatokról, a hitről, önismeretről, természet-szeretetről, az öregedéssel járó gondolatokról, a nevelésről, annak fontosságáról, saját hivatásomról, pozitív és negatív tapasztalataimról, a megszerzett tudás jelentőségéről és nélkülözhetetlenségéről:

*Egy életen át részese voltam a csodának,
Alázatos tisztelője a megszerzett tudásnak,
Jártam a nevelés rejtelmes, rögzös útjait,
Hangolni vágytam fiatalok lelki húrjait.*

Írásaim nagy részében az általános emberi értékek prioritásának szentségére igyekeztem rámutatni, továbbá verseimben, majd minden esetben elég egyértelműen kiolvasható a mondanivaló, amint a következő idézetből is:

*Egyre nyomasztóbbak bennem a kérdések,
Miért fakulnak az emberi értékek?
Megrendült az erkölcs? Vajh oka mi lehet?
Erős a gyanúm, hogy lelkünk lehet beteg.*

Idős koromra tekintettel előfordulhat, hogy az első megjelenő könyvem, egyben az utolsó is lesz, de nem csüggedek, mert az elmúlt tíz évben a versek írása bölcsebbé tett, örömet, boldogságot okozott és büszkeséggel töltött el. Jelenleg úgy érzem, van erőm a folytatáshoz, hiszen:

*Van még néhány feladatom
ezen a világon,
Bár legjavát elvégeztem,
többre alig vágyom,
De a fényt, amely vezetett
át szeretném adni,
S látni a hét unokámat
boldogan kacagni.*

Fentieken túl a versírást az értelmem, a szellemi frissességem ápolásának tekintem, s amíg tehetem élek e lehetőséggel, melyről az egyik versemben így írok:

*A szellemi aktivitás, a bölcsélet,
önértékelésem mércéje még ma is,
Munkálkodásom a holnap javáról szól,
ha nem így történne, múltam lenne hamis.*

Nos, röviden bemutatva verseim születésének indítékait, célját, témáinak sokszínűségét, jó szívvel ajánlom a kedves olvasó figyelmébe könyvemet.

Kiskunhalas, 2019. október 1.

Jekő György
szerző

AJÁNLÓ

Kedves Olvasó!

Jekő Gyurival közel három éve hozott össze a sors a Poet.hu internetes közösség oldalán, s most engem ért az a megtiszteltetés, hogy ajánlót írhatok első megjelenő kötetéhez.

Ez a három év elég hosszú idő ahhoz, hogy figyelemmel kísérhettem munkásságát, hogy a verseken keresztül megismerhettem, mint embert, ami az idők folyamán egyre nagyobb örömömre szolgált.

Mindig is hittem - s lehet, hogy szubjektív, de mégis szilárd meggyőződése - hogy versben nem lehet hazudni, legalábbis nagy „tehetség” kell hozzá. Bármilyen prózai műfaj sokkal nagyobb teret enged a gondolatok szabad csapongásának, a szóvirágok rügyfakadásának..., s akár egy kis manipulációnak..., de a vers műfaja sokkal kevésbé alkalmas erre.

A vers az, ami a lélek legmélyebb bugyraiban várakozik a születésre, s mikor eljön az ideje, onnan tör fel..., s mint bábból a pillangó, úgy kel szárnyra, hogy elinduljon a fény útján, színes szárnyait megmutatva a világnak.

Mivel nem vagyok irodalmár, bár a stílusesszökről és a költői képszerűség eszközeiről kellő ismereteim vannak, ajánlómban mégsem ezekről szeretnék elsősorban beszélni. Egy kis huncut mosollyal most azt mondom: Ezt meghagyom a jövő irodalmár szakembereinek, akik majd

barátom verseit remélem, nagy gonddal fogják elemezni.

Amit ki szeretnék hangsúlyozni, ami bennem tisztetet és elismerést ébresztett, amiért szeretem verseit, az az őszinte hangvétel, amelyből sugárzik a személyes elkötelezettsége az értékek mellett, legyenek azok társadalmi kérdések, a hivatás, vagy éppen a jövő, és a jövő nemzedékének kihívásai.

A bölcs útmutatás, amely útról egyikünknek sem lenne szabad letérni, hogy a jövőnk élhető, tisztességes és szeretetben megélt legyen. Nagyszerűen mutat rá, hogy a társadalomnak nagy a felelőssége ez ügyben, s a hibák orvoslása nem halogatható. Mindnyájunknak a legkisebb közössége a család, a szívünkhöz legközelebb álló emberek, s a legnagyobb keserűség, ha e közösségben ér bennünket csalódás. Gyurinak megadatott, hogy a családi közösségben is boldog legyen, szeretet vegye körül, hogy büszke lehessen gyermekeire és unokáira. Hogy párjára is úgy tekinthet, mint aki segítségére van nem csak a felhőtlen napokban, hanem a gondok és megpróbáltatások idején is. Mindezeket az érzéseket felénk meleg és szeretetteljes hangvételű verseivel hálálja meg.

Művei kitűnő példák minden olvasó számára, hogy a fizikai összetartozás mellett a lelki összetartozás az egyik legnagyobb kincs a világon.

Utoljára, de nem utolsósorban szót szeretnék ejteni a köszöntőkről is, amely elsősorban egy nagyobb közösség, a baráti közösség tagjainak szól, őket örvendezteti meg egy-egy nevezetes

alkalom kapcsán. A társadalmi megbecsültség és az igaz barátok száma szintén képet fest egy emberről.

Gyuri egy olyan nagy létszámú baráti közösség tagja, amely mindig „megdolgoztatta” őt.

E köszöntők finoman csipkelődő, de mégis mértékadó szellemessége mosolyt csal az ember arcára..., s mégis megható, mivel ott van bennük a szeretet és az örömszerzés szándéka is. Szavai, mint a tiszta hegyi patak vize áradnak felénk, s táplálják, éltetik bennünk mindazt, ami szép és jó, egy szóval kifejezve: Az EMBERSÉGET.

A kötetet nagy szeretettel ajánlom minden olvasó számára.

Budapest, 2019. október 23.

Kriston Klári

VERSEK

A fény útján

Van még néhány feladatomban
ezen a világon,
Bár legjavát elvégeztem,
többre alig vágyom,
De a fényt, amely vezetett
át szeretném adni,
S látni a hét unokámat,
boldogan kacagni.

A szerető nagyszülőknek
mindenkori álma,
Kezdetektől legyen boldog
minden unokája,
Amíg élnek élvezzék az
örömök csodáját,
Kapják meg az útkeresés
teljes szabadságát.

A fényt, melyet adni vágyok
mutassa az utat,
Kitartással, becsülettel
érjék el álmukat,
Az erényes élet legyen
követendő példa,
A bölcsesség, a jó kedély
a sors ajándéka.

Tiszteljék az igazságot
tudjanak akarni,
Legyen kellő bátorságuk
döntéseket hozni,
Egész lényüket hassa át
az emberség, szeretet,
Becsülettel vigyék tovább
az atyai elveket.

Köszönet Pegazusnak

Örök hálám Pegazusnak,
hogy elhozta a fényt,
megerősítve bennem
a hitet és reményt.

Van még dolgom a világban
az alkotás terén,
s szellemi tennivalóm
a tudás mezején.

Belső energiáimat
keltette életre,
s friss gondolataimat
máig vezérelte.

Magasrendű égi erők
lettek rám hatással,
kapcsolatba kerülhettem
egy másik világgal.

Inspiráció, kitartás,
teremtő ötletek,
új perspektívák, rálátás,
mit neki köszönhetek.

Bölcsességet, erőt kaptam,
lelki hangoláshoz,
némi fantáziát, melyet
csak ő adományoz.

Talán kiválasztott lennék?
Magam sem gondolom,
de az égi segítségért,
míg élek imádkozom.

Döbbenet!

Barát halálhírekor ért a döbbenet,
Hogy bizony az ember, mily gyorsan elmehet!
Úgy gondoljuk, ránk nem érvényes a szabály,
Mikor szeretteink így intenek, megállj!

Féltő aggodásukról tudjuk, mily komoly.
Sajnos reakciónk, csak kényszerű mosoly!
Ellenkezésünk, érveink, mind önvigasz,
Lelkünkben érezzük, intelmük mily igaz!

De ördögien visz a régi lendület,
Míg jól vagyunk, nem érdekel hová vezet!
Az sem érdekel, hogy később mi lesz velünk,
Pedig már tudhatnánk, csak egy az életünk!

Írj nekem egy verset!
(Vers egy régi ismerős kérésére.)

Meglepő kérésed szép napokat idéz,
Régen találkoztunk, bár nem lenne nehéz!
Tán' még ismerjük is a barátság kódját,
De rég' gyakoroltuk legvidámabb módját.

Elmúlt éveinkből él bennem sok emlék,
Közülük néhánytól ma is vidám lennék,
Legendás jókedvem viszont már megkopott,
Manapság csendesen rímeket faragok!

Régen volt kalandok nem pezsdítik vérem,
Mégfáradt vagányok bölcs életét élem,
Végleg elhagytam a tekergés mezejét,
Egyre jobban vágyom az otthon melegét.

Mi a családotat most is nagyra tartjuk,
Belevaló két lány és az apjuk, anyjuk,
Tisztos család képét idézi elménkben,
Szerencsére hiszünk egyazon eszmékben!

Így ha társaságunk kicsit is hiányzik,
A találkozáshoz csak a szó hibádzik!
Ha ezen felhívás nem hoz gerjedelmet,
A fenti sorokért kérek engedelmet!

Bakancslistám állása

Érzem, egyre jobban kopik a gépezet,
Bakancslistámon már alig van élvezet,
Kirostáltak miatt lehet a sok gubanc,
Nehéz belátni, az ember már nem suhanc!
Még számos a tervem, s van sok restancia,
Gondolataimban némi eszencia!
De félek, érkeznek a kognitív bajok,
Bár Istennek hála, még eszemnél vagyok!

Élvezem az alkotás, szépség érzelmét,
Talán felfedeztem az élet értelmét!
Megtapasztaltam a boldogság forrását,
Magasztos eszmék és erények vonzását!
Írásaimban a hedonizmus vágy csupán,
Felfogásom, elkötelezetten humán!
De félek, érkeznek a kognitív bajok,
Bár Istennek hála, még eszemnél vagyok!

Tudom, testem igényelne több figyelmet,
Mondják, a mulasztásért majd kell fizetned!
Életesélyeimet régtől nem számolom,
De míg van értelme, szellemem ápolom!
Ha érkezik az a bizonyos „átkelés”,
Időszerű lesz a szellemi számvetés!
De félek, érkeznek a kognitív bajok,
Bár Istennek hála, még eszemnél vagyok!

Merengő

Gyakorta megesik, elmerengek azon,
Jobb volt e régebben, anno fiatalon?
Kevereg az érzés, felsejlik sok emlék,
Többszörösen átélt váltakozó eszmék.

Gondtalan gyermekkor, nagyra törő álmok,
Kis és nagy küzdelmek, jellemtelen bábok!
Sikeres utódok, eleven unokák,
Kezdődő öregkor, feledett figurák!

Mondják, minden kornak megvan a szépsége,
Szerencsés esetben elménknek épsége!
Erkölcsei fegyelem, erények halmaza,
Elfogyó örömök, egyre több nyavalya!

Mellőzött bölcsesség, irreális álmok,
Remélt gondoskodás, álombéli lányok!
Végül az öregkor legédesebb bája,
Fiatal korunknak nagy paródiája!

Tavaszközeledvén

Tavaszközeledvén népesül a dűlő,
Öreg megszállottak vizsgálják a gyűlő,
Elfagyott vesszőket, s a fiatal fákat,
Úgy tűnik a metszés áprilisig várhat!

Ennek ellenére jönnek minden napon,
Hosszú hideg tél volt, nem mertek a fagyon,
Még kimozdulni sem, nem hogy közlekedni,
Féltek, hogy a család el kezd pörlekedni!

Most, hogy így tolódnak a metszési munkák,
S cél nélkül magukat halálra ne unják,
Gyakran beszólítom Őket a pincébe,
Lélekemelésre és egy-két iccére!

Hideg még a pince, de a bor melegít,
Panaszának mind nagy feneket kerekít,
Mindegyikőjüknek van már nyavalyája,
Érzik, vénembernek bor a patikája!

Ezért szólítanak, töltsed már az ó-bort,
Nekünk is hadd jusson e fenséges jóbó!
Az öregebb siller üti az átlagot,
Egyre emelkedik a lelki állapot!

Talán nem is biztos, hogy a bor a lényeg,
Az aktus az, melytől szárnyalhat a lélek!
Ez vonzott engem is, nem a bort nyakaltam,
Pincét vén koromra épp ezért akartam!

Korom ellenére még van bennem tettvágy,
Testem rogyadozik, de a lelkem nem hágy!
Majdan itt szeretném magamat megadni,
Mámoros lélekkel borházamban halni!

Az anyai ösztön

Isteni sugallat az anyai ösztön,
Gyermeke szavain észreveszi rögtön,
Ha a mondatai hamisan csengenek,
S szerető szíve azonnal megremeg!

Akaratlanul is rendül a bizalom,
S hite ellenére nincsen oly hatalom,
Se rögtönzött érvek, amely őt meggyőzze,
Hogy intő szavait bármiért mellőzze!

Az így kapott sebek nehezen gyógyulnak,
Gyanakvó félelmek agyába tódulnak
A már sokat megért, aggódó anyának,
Mint tud bocsájtani szeretett fiának!

Abban reménykedik, talán kap kis teret,
S pusztába kiáltott szó még sem lehet,
Az a sok törődés, figyelem, intelem,
Melyet feledni vétek ily hirtelen!

*Részese voltam a csodának
(Gondolatok a 75. születésnapomon)*

Egy életen át részese voltam a csodának,
Alázatos tisztelője a szerzett tudásnak,
Jártam a nevelés rejtelmes, rögzös útjait,
Hangolni vágytam fiatalok lelki húrjait!

Kérdően csillogó szempárok tükrében éltem,
Ismereteim sikeres átadását reméltem,
Igyekeztem tudásomból minél többet adni,
S tán sikerült lélekben fiatal maradni!

Jó pedagógus élen áll és messzire látszik,
Minden szülő azt reméli, soha nem hibázik!
Elvárja a társadalom, példának kell lenni,
Hivatását szükségszerű igazán szeretni!

Én magam is megpróbáltam ezt az utat járni,
Nemes lelkű diákjaim jellemét formálni!
Ebből ma is elővillan néhány apró részlet,
A nevelés több mint munka, tán inkább művészet!

A lantot már letettem, s nem kérhetnek számon,
De még mindig gyakorolok a hét unokámon!
Ha ennek is vége szakad, és „indul a hajó”,
Utódaim tudása legyen nagy és szíve jó!

Az idei Szent György napon

Az idei Szent György napon,
Köszöntött sok öreg fazon!
Egy sem bízott szókincsébe,
Mondták, tán majd a pincébe!
Jött az ihlet és lett strófa,
Illendőség, így leróva!

Volt ám azért ennek sora,
Ünnepeltnek siller bora,
Meghozta a bátorságot,
Ettől eszük már is vágott!
Bízta benne, csak kiderül,
Egymást mitől múlták felülül!

Nem maradt már senki állva,
Megjött mindenki étvágya!
Elénk került a lakoma,
Evett, ivott minden koma!
Edit asszony jól debütált,
Dicsérettől mennyekbe szállt!

A siller bor tovább fogyott,
Emelkedő kedvet hozott!
Előkerült sok legenda,
Már recsegett a gerenda,
Olyan nagyot mondtak páran,
Igaz benne volt az árban!

Majd a hősök gornyadoztak,
Távozáshoz sorakoztak,
De az egyik így kiáltott,
Szent János áldását várok!
Ötlettel mind egyetértett,
Örömömre visszatértek!

Bár úgy véltem, elég mára,
De a szokás így kívánta!
Lecsúszott még egy két barack,
Alig fogyott el fél palack!
Ezután már eltávoztak,
Barátságuk így áldoztak!

Principiumok
Eszme - Erény - Alkotás – Szépség

Régi vágya az már a famíliámnak,
Foglalnám egységbe múltunkat és mánkat!
Családunk jelképét, princípiumait,
Vezérlő eszméjét és jelmondatait!

Számosan születtünk a Kos csillagképben,
Logónknak jelképe a kosszarv lett lészen!
A társadalomban középén a helyünk,
Modern demokrácia eszmerendszerünk!

Nem ördögtől való ez az irányultság,
Tőlünk nyugatabbra régtől nem újdonság!
Demokrácia vagy kormányozhatóság,
Olcsó állprobléma, nem pedig valóság!

A demokráciát nem elég remélni,
Csak művelt emberfők tudnak vele élni!
Tanulás, nevelés együtt kell, hogy járjon,
Műveltség igénye vérünné kell váljon!

A boldogabb élet mindenkinek vágya,
Sajnos nincs oly eszme, mely ezt garantálja!
E téren a pénznek kevés a hatalma,
Erényes embernek lehet a jutalma!

Az erény záloga szintén a nevelés,
A szülői példa, sok közös nevetés!
Erkölcsei helytállás, lelki muníció,
Észbeli erények, ősi tradíció!

Ma is elvárt erény az illem, illemrend,
Korrekt viselkedés, hogy csak az ismertebb
Fontos attitűdök sorát vegyük számba,
Mindnek megfelelni a családfők álma!

A vágyott boldogság nincs alkotás nélkül,
Az igényes elme folyvást arra készül,
Újat hozzon létre intellektusával,
Többnyire egyedül vagy többedmagával!

Nem lesz mindenkiből egy második Einstein,
Talentumok közül nem létezik egy sem,
Ki nem rendelkezne új iránti vággyal,
Istenétől kapott kreativitással!

Ritka a teremtmény alkotóképesség,
De újírtásra kész a tanult népesség!
Végzi új technikák elsajátítását,
A tapasztalatok összekapcsolását,

A termelni tudás mindünk alkotása,
Az emberi fajunk legfőbb kiváltsága!
Ebben nyilvánul meg tökéletességünk,
A munka végzése így kötelességünk!

Minden alkotásnak meg van a szépsége,
Afelől nem lehet senkinek kétsége,
Az esztétikum is örömünk forrása,
Általa motivált boldogságunk vágya!

Jelmondat hivatott röviden jelölni,
Mely bölcs gondolatot szándékunk követni!
Amely kifejezi tetteink lényegét,
Távlatban vezéreli családunk életét!

Hit és meggyőződés mutatja utunkat,
Bátor, igaz tettek szolgálják javunkat!
Energiainkat munkába fektetjük,
Jelmondatunkat így ekképpen jegyezzük:

*„Tedd azt, amiben hiszel, és higgy abban, amit teszel!
Minden más csak erő és időpocsékolás!”
/Nisargadatta Maharaj indiai bölcselő/*

Egyre feljebb!
(Unokák iskolaválasztása elé.)

Minden szülőnek lelkében dül,
S pattanásig feszül a húr,
A gyermekét miként nevelje,
Hogy a műveltségét emelje,
Egyre feljebb!

Iskolából van néhány modell,
Sok korszerűtlen, s néhány modern,
Lényegtelen miként nevezik,
A céljuk látszólag egyezik,
Egyre feljebb!

A jó hagyományos, pontosabb,
Az intellektus itt fontosabb,
Majdnem garantált ígérvény,
A tudás és a teljesítmény,
Egyre feljebb!

Már nem úgy a modern változat,
A személyiség ott fontosabb,
A nevelés kötetlenül fut,
A tudás élményeken át jut,
Egyre feljebb!

Azt az érdeklődés dönti el,
Mit tanul, mikor, s kivel,
Nevelőjét társnak tekinti,
Aki partnereként segíti,
Egyre feljebb!

Önállóságért nem kell kérvény,
Minden tapasztalás egy élmény,
Mohó kíváncsiság a rajtja,
Felfedezés öröme hajtja,
Egyre feljebb!

Körötte mindent és mindenkit,
Tanulási forrásnak tekint,
Értékelésének mércéje,
Az én fogalmának mértéke,
Egyre feljebb!

E szép, tetszetős humán modell,
Teljes tudáshoz nem juttat el,
Más képességek is kellenek,
Hogy az esélyek emelkedjenek,
Egyre feljebb!

Milyen az ideális iskola,
Hol a személyiség és diploma,
Egyenlő fontossággal bír,
S színvonaláról az a hír,
Egyre feljebb!

A jó hagyományos és modern,
Ötvözete lehet az új modell,
Szülő, iskola nem egymásra vár,
Tudás és jellem kézen fogva jár,
Egyre feljebb!

Célja, hogy humanista emberek,
Jó műveltséggel rendelkezzenek,
Ismereteik kamatozzanak,
S az életben boldoguljanak,
Egyre feljebb!

De hol van ilyen iskola?

*Sorsom Ég által elrendelt
Csillagjegyem: Kos*

Gondolkodásom vadsága,
Életmódom szelídségével párosul,
Az életből fakadó mámort,
Igyekszem tisztán élni, s józanul!

Erőteremben az erők,
Duzzadva kelnek életre, célt keresve!
Elmém, öntudatlanul is,
Értelmes tevékenységekben ékeskedne!

A múlt már kevésbé izgat,
Dolgok kezdetében élem ki magamat!
Kihívások, akadályok,
Legyőzése méri alkalmasságomat!

Kevés türelmem van várni,
S folyamatos bizonyítás vágya fűt!
Nincs kétségem önmagamban,
Még akkor sincs, ha valami visszaüt!

Végjátékok nem érdekelnek,
Ha sikertelen az egyetlen erős roham!
Kitartásomban nem bízom,
Végtelen csatákban nem hagyom fogam!

Létemnek egyik értelme,
A személyes élmény és tapasztalás,
Lehetőségekre várni,
Élményekre, és mindenre, ami új varázs!

Nem csak a tettek izgatnak,
Szellemi dolgokban jobban jártas vagyok,
E téren testamentumomban,
Az utókorra, tán maradandóbbat hagyok!

Veszttem és szerencsém is,
Túl nyitottan élek könnyen barátkozom,
Ezt tartom jónak, emberibbnek,
Bár megesik, miatta magamat átkozom!

Lehet, hogy van, ki orrol rám,
Nem tudom, van e, kinek útjában állok,
Ellenséget sosem kerestem,
Bár néhányszor volt, aki mélyen megbántott!

Ha ellenfél olykor akadt is,
A küzdelemben nem szóltak fegyverek,
Halálos sebet nem kaptunk,
S lehetőleg maradtunk emberek!

Volt, hogy kértek segítséget,
Barátok, ismerősök, ismeretlenek,
Tüstént megoldást kerestem,
Ekkor szembesültek az egyes jellemek!

Gyakran kimondom a verdiktet,
Sajnos életfelfogásomhoz tartozik!
Van, hogy rögtön meg is bánom,
De az ember igazság terén nem alkuszik!

Gyengékkal, erőtlennel,
Versenyt, csatát, már csak elvből sem folytatok,
Erőfölényem esetén,
Ennél sokkalta lovagiasabb vagyok!

Lényem úgy érzem tiszta,
Elvekért, barátságért áldozni kész vagyok,
Köpönyegem forgatását,
Elvtelenséget javakért sem vállalom!

Jól esik, ha felnéznek rám,
A tiszteletért sok mindent áldozok,
Sorsom ég által elrendelt,
Míg tudatom tiszta, biztos nem változik!

Mi értelme már

Mi értelme már öreg koromra,
felkapni témát, keresni rímeket?
Igaz, szellemem tiszta, agyam ép,
idő kikezdte testem reszketeg.

Sajnos biz' későn lettem poéta,
közöttük lesajnált kontár vagyok,
Bár, napszámosokra is szükség van,
Mert mindenre nem mozdulnak nagyok!

Ugyanazon embereknek írni
rendszeresen, nem egyszerű dolog,
Mind személyeset vár, és könnyedet,
egzakt témától van, ki fintorog!

Azért, ha ihletem és időm van,
tán maradandóbbat is alkotok,
Attól viszont félek, nagyon félek,
Ez csak számomra olyan nagydolog!

Az utolsó menet
(Jesolói nyaralásunk kapcsán)

Úgy érzem, ez itt már az utolsó menet,
Bátor kalandjaink tán végsője lehet,
Az idei nyarunk, a szép Jesolóban
Ahol benne vagyunk kellemesben, jóban!

Élményeink gátja csak a cudar meleg,
Öreg és fiatal, egyformán kesereg,
Vágytuk a jó időt, hiszen azért jöttünk,
De ez a pokol, már lehetne mögöttünk!

Egyetlen reményünk a csábító tenger,
Csak akkor hűsít, ha beúszik az ember,
Minél távolabbra a sekély vizektől,
Bár ott sem kell félni dermesztő hidegtől!

Van azért még jó hely a tengeren kívül,
Ahol valamelyest a klíma szelídül,
Számptalan söröző árnyékos terasszal,
Néhány nap után már dukál a törzsasztal!

Sajnos programpont lett naponta a séta,
Vélem, részemre ez ördög ajándéka!
Bizakodom, ezzel bűneim vezeklem,
Főbenjárókat már igaz befejeztem!

Azért jó sorsunknak csak dukál a hála,
De mindene rozsdás, legfőként a lába,
A korombéli vén, merész tekergőknek,
Kik a végjátékba rég beletörődtek!

*A sors sokáig váratott
(egy sokadik évforduló kapcsán)*

A sors sokáig váratott minket,
talán előbb megtehetette volna,
hogy megadja nekünk is a kegyet
fiatalon tartsalak karomba.'

Talán jobb is így... érettebb fejjel,
csendesebben izzik szenvedélyünk,
a tűz, ha egekig csapna, lehet,
a forró ölelésben elégünk.

Nyugodt korszakunknak hozadéka,
a kevésbé szeszélyes kapcsolat,
bevallom, éveink ellenére
ma is kíváncsún tartalak!

A kötelezettségünk végleges,
és nem számolok változtatással,
tudom, pironkodnom kell, mert hiszen
régén tartozom e vallomással.

Az én hitem

Számot vetni Istenhitemmel,
koromban már ildomos,
Tán szükségét is egyre érzem,
elszámolnom is jogos!

Tapasztalások birtokában,
gyakran gondolkodom el,
Hitemnek megnyilvánulása,
hogyan történik, miben?

Azt feltételezem, hogy Isten
tetszését is elnyerem,
Ha lelkiismeretem tiszta,
s erkölcsöm megfelel!

A jóság a segítőkézség,
felebaráti szeretet,
Neveltetésem hatásán túl,
vélem belső üzenet!

Istenem felsőbbrendű szellem,
transzcendens, örökkévaló,
Oka a világmindenségnek,
mindenben megnyilvánuló!

Az Univerzum teremtése,
csak általa vélhető,
Az ősrobbanás, ha volt is,
mástól nem képzelhető!

Hitvallásom, e korlátlan szellem
őszinte szolgálata,
Az általa kapott értelem
humán használata!

Ha e hitem, merő tévelygés,
megkövetem Öt magát,
S a legnagyobb alázattal,
kérem bocsánatát!

Már restellem

Már restellem, hogy keveset írok
ézelmeseket, meghatót,
Talán nem is állna jól mást írnom,
mint racionális valót!

Pedig lelkenben is gyakran dúlnak,
kérdések, vágyak, s álmok,
Mennyire őszinte a mozdulat,
ha egy ölelő kar átfog?

Magamnak is kimondatlan óhaj,
folyvást bizonytságot nyerni,
Akiket oly őszintén szeretek,
vágynak még viszont szeretni!

Életemben eddig valóra vált,
csak titkon remélt, sok álom,
Boldog ifjúkor, imádott hivatás,
sikeres, népes családom...

Jó sorsom kegyes ajándékaként,
romantikus naplemente,
Sokakkal ellentétben nincs okom,
révedezni a semmibe!

Még írni akarok
(A sok buzdító üzenet hatására)

Sok kortársam letette a pennát.
 én még írni akarok,
Érzem, nem ért véget küldetésem,
 még ne jöjjenek papok.

Ezernyi gondolat van fejemben,
 magasztos eszmék, igék,
Mit eddig nehezen elkövettem,
 mind lesajnált semmiség...

Addig próbálkozom, míg van bennem
 a sikerre szomjúság,
Könnyen meglehet, mit érte kapok,
 dicséret helyett husáng.

Bízom, írásaim nem öncélú,
 szépen rímelő szavak,
Bennük reális gondolataim,
 hitelek, igazak.

Igyekszem maradandót alkotni,
 többet nem áhítok,
E hiú remény realitása,
 számomra nagy titok!

A legszebb munka
/Költői elbeszélés/

Az idei évben ritka forró nyár volt,
Nem sokszor borult be felettünk az égbolt,
Az emberrel együtt a föld is szomjazott,
Kiben volt munkakedv, még az is habozott.
Jóval kellemesebb dolgozni tavasszal,
Bor is kevesebb fogy egy néhány palackkal
Még ez a szerencse, így szüretig kitart,
Fene se inna meg alávalóbb italt.

Fontos időszak ez a szőlőmunkákra,
Természetfelelős ezt jól kifundálta,
A szőlő metszése maga a művészet,
Majdnem oly izgalmas, tán' mint a bölcsészet,
Könyvből igen nehéz tanulni e munkát,
Ha nem vigyáz az ember levághatja ujját,
De ha már valaki rájön a forszára,
A sikerélménytől ragyog az orcája.

Kötözés, csonkázás ehhez képest játék,
Nehézséget ebben egy csöppet sem láték,
Tán a permetezés, az embert próbálóbb,
Tartalma, ideje a legéletbevágóbb!
Akad még szüretig néhány könnyebb munka,
Seregélyek ellen madárháló jurta,
Majdan kora ősszel kezdődik a szüret,
Segítséget kérni úgy kell, mint egy szüzet.

Rábírni akárkit, piszkolja be kezét,
Azért néhány barát csak ráadja fejét,
Ennek tudatában változik a szokás,
A család megoldja, bármennyire strapás.
Igaz, munka közben kevesebb a zrika,
De a böngészéskor gazda sem oly pipa!
A darálás után várni kell két napot,
Ekkor a bogyós lé már siller színt kapott.

Préselést végezni maga egy nagy élmény,
Csak ekkor derül ki bevált-e a remény.
Mennyi lett a termés mértéke és foka,
Milyen lesz ez évben az évjárat bora,
Fontos vigyázni a kemikáliákkal,
Mértékkel kell bánni az alkalmazással!
Aztán Márton napra már minden kiderül,
Milyen lett az újbor kívülről és belül.

A bor fejtésére jobban van segítség,
Ráér a sok barát, ehhez nem fér kétség,
Együtt jár a fejtés a kóstolgatással,
Csurig már a pince segítő baráttal!
Hamarosan látni vöröslő arcokat,
Dicsérik az újbort, mondanak nagyokat,
Örömet szerezvén ezzel a gazdának,
Így mutatva jelét a nagy barátságnak!

Köszönet „Örangyalaimnak”

Már régen kísértem az Istent,
Mondják az orvosok,
Bár lehetetlent javasolnak,
Intelmük biz’ jogos.

De szokott életvitel nélkül,
Mit érne életem?
Céltalan, üres semmittevés
Lenne a végzetem!

Létem, ha mindig van feladat,
S tevékenykedem,
Sajnos már nem úgy, mint egykoron,
Már mértékkel teszem!

Fizikai munka sem rettent,
Sőt, jól érzem magam,
Kellemes kikapcsolódásként,
Pallérozom agyam!

Aktivitásom fenntartása,
Belső szükségletem,
Köszönet orvosaimnak, hogy
Igy törődnek velem!

Tudom, e sok-sok figyelemért
Hálával tartozom,
Bízom benne, hálámat nem csak
E verssel róhatom!

Ha többre bármely oknál fogva,
Még sem lesz alkalom,
A sok éve tartó gondozást,
Feledni nem fogom!

„Építsd az álmod!”

„Építsd az álmod!” S köré az életed,
Tanácsolja az új szlogen,
Így hát folyvást kutasd, mit tudsz tenni érte,
Napi és heti szinteken.

Fogalmazd meg magadnak mi is az álmod,
Számodra mit jelent: siker!
Kitűzött célod legyen konkrét, mérhető,
De teljesíthető teher.

Legyen megvalósítható, belátható,
Tudj azonosulni vele,
Hidd el magadról, majdan el tudod érni,
Ez már a fél siker jele!

Szokásaidon merj változtatni, ha kell,
Szükség, ha hozza, mondj nemet,
Mások elvárása ne befolyásoljon,
Illemből ne hajtsd meg fejed!

Teljes tökéletesség nem szükségszerű,
Megeshet időnként hiba,
A hiba, lehetőség a tanulásra,
Nem azt jelenti, ostoba!

Célhoz vezető úton járd saját utad!
Van esélyed elérni azt.
Ha sikeres leszel, s teljesül álmod,
E tanács nem marad malaszt!

Nos, ez lenne hát a siker biztos útja?
Megkérdzem én is magam,
Lehet van több, de az üdvözítőek közül,
Vélem, az egyik biztosan!

A legfőbb érték
(A jelenlegi és leendő utódaimnak)

Legfőbb érték volt napjainkig a tudás,
s biztos, hogy a jövőben is az marad,
Terepasztala átrendeződni látszik,
de birtokolhatja, ki a korral halad.

A rohanó világban sok a kihívás,
óriási az információhalmaz,
Új értékrendek épülnek, más tudás kell,
irányt a teljesítménykényszer fogalmaz!

Az alapvető készségek, ismeretek,
e gyorsuló korunkban is szükségesek,
De ahhoz, hogy valaki megállja helyét,
a továbbiakban már nagyon szűkösek!

De milyen új készségek, módszerek azok,
amelyekkel a jövőben számolni kell?
Számos ugyan az „újszülött”, de végül is
néhány pillérre épül minden új modell.

A szívós kitartás, vállalkozó szellem,
A kreatív találékony gondolkodás,
Hagyományosan már nem értékelhető,
privát, személyiségtől függő entitás.
(valakinek a létszerűsége)

Az örök kíváncsiság által motivált,
ismeretszerzés és önálló alkotás,
Egyik elengedhetetlen záloga,
egy új alapokra helyezett oktatás!

Találékonyságot nem lehet tesztelni,
és osztályozni, de szorgalmazni igen!
Aki a kor követelményét már érti,
annak e módszer gondolom nem idegen.

A holnap diákját az útvesztők között,
tájékozódásra kell megtanítani,
Empátiára és toleranciára,
hogy a józanész szerint tudjon dönteni!

A rávezetés legyen domináns módszer,
melyben segít a digitális technika,
S legalább ilyen fontossággal bír,
a kifejező képesség, retorika!

A sor folytatható, van még alapvetés,
ezen írás figyelemfelkeltő csupán,
A korszerű oktatás egy lehetőség,
amellyel okosan kell élni nem sután!

A szerelem útvesztői

I.

Mikor már órák óta fekszel,
de szemedre mégsem jön álom,
Jóleső új érzés bizserget,
mely áthat minden porcikádon.

Tüzes szemekre vizionálsz,
buja ajkakra, csodás testre,
A néhány órával ezelőtt
átélt felejthetetlen estre,

Bizakodó reménnyel várod
a következő találkozást,
Sóváran szeretnél átélni,
ismét egy intim barátkozást.

Már várod az élmény örömét,
túlesni részegítő csodán,
Aztán józanodva rádöbbensz,
ez nem szerelem, ez vágy csupán!

II.

Folyvást keresni a szerelmet,
fiatalnak, idősnek joga,
Van, kinek imponál a partner
tiszteletetérdemelő kora.

Koránál fogva neki vannak
bölcs, tapasztalt meglátásai.
A már oly sokszor kamatozott,
megszívlelendő tanácsai.

Tetszik intelligenciája,
a roppant figyelmes modora,
Tán még az is megbocsájtható,
ha fején alig van korona!

Remélhetsz tőle biztonságot,
Figyelmet s efféle csodákat,...
Majd belegondolva rádöbbsz,
ez nem szerelem, ez csodálat!

III.

A társasági élet során,
alakul sokszínű kapcsolat.
Létezhet olyan, mely számodra
őszinte vonzalmat tartogat.

Találkozhatasz olyan partnerrel,
kiben megtalálod sok álmod,
S személyisége oly vonzó,
Ő jelenti vágyott világod!

Lenyűgöz jelleme, modora,
lényéből sugárzik a jóság,
Működik a lelki kapcsolat,
úgy érzed már nem is valóság.

De az intim közeledéskor,
idegen tőled a viszonzás,
Ekkor kell szembesülnöd vele,
ez nem szerelem, ez rajongás!

IV.

Sok csodás érzelmi impulzus,
szerelmet tekintve még kevés,
Könnyen tévutakra vezethet,
egy őszintének vélt ölelés.

Az elkötelezett szerelem,
több dimenziós találkozás,
De még tenmagadnak is rejtély,
a mindent elsöprő vonzódás!

Okos elmék rég tudni vélik
a motivációs okokat,
Tudományosan magyarázzák
a stációkat és fokokat.

Köztudott, léteznek ily okok,
s kell is, hogy teljesüljenek,
De a sorsdöntő momentumok,
jórészt máig ismeretlenek!

Figyelem kortársak

Figyelem kortársak, illik készülődni,
Sárgult útlevelelünk jócskán kezd évülni!
Régtől benne vagyunk már a célkeresztben,
Végállomás lehet, pokolban vagy mennyben.

Lészen' majd az irány, ki-ki érdem szerint,
Ki a döntést hozza, nem téved tán megint,
Ahogyan idáig volt rá számos példa,
Hitványok arattak, azok értek célba!

Mit ért a tisztesség, példát adó erény,
Sajnos, aki így élt, maradt tovább szegény.
Furcsa jelleműek jutottak itt mennybe,
Bár ők is kerülnek majdan célkeresztbe.

Mindönket' eltalál egyszer majd a kaszás,
Izgalmas lehet, hogy milyen lesz a hatás,
Amikor eljön az igazság órája,
Ki marad a mennyben, ki kerül pórázra?

Búcsúzás Nászomtól

Elment a nászom a jóságos nagypapa,
Gyászolja a család, köztük négy unoka.
Számunkra oly nehéz tudomásul venni,
Kiket úgy szeretünk nekik is kell menni.
Sajnos ez a sorsunk, mi is következünk,
De amíg mi élünk midig emlékezünk.

A csendes családfő csak halkán szeretett,
Mellette érezte szívünk a meleget.
Mely egész lényéből szüntelenül áradt,
Családjáért tenni soha nem volt fáradt.
Féltő gondoskodás vezette életét,
Ezért is tiszteltük személyét, jellemét.

Számára a Tisza volt az örök élmény,
Selymes hűsítő víz, homokos part, napfény.
Nem csak rokonom volt, túl azon barátom,
Kedves habitusát magam előtt látom,
Ahogy úszás után a parton ballagtunk,
Sokat beszélgettünk, nagyokat hallgattunk.

A talmi hívságok sosem érdekelték,
Egyetlen vágya volt, övéi szeressék.
Meg is kapta tőlük, Teremtőnek hála,
Érdemei szerint becsülte családjá.
Fogadjuk, most mikor hamvait temetjük,
Drága emlékét soha nem feledjük.

Hamvaid mellett

Ne csodálkozz, hogy melletted állok, hiszen nászod vagyok.
Igyekszem erős maradni, de szememben könny ragyog.
Búcsúzni jöttem Tőled, nemcsak illendőség hozott,
Sajgó szívembe sajnálat, s bánat lopódkodott.
Most elválunk kicsit, de nemsokára mi is jövünk,
Ahová tartasz tudni fogják, van egymáshoz közünk.
Ott örökre folytatódik a felhőtlen kapcsolat,
S ismét együtt óvjuk a szeretett családokat!

Márton nap kapcsán

Egy nap választ csak el a Márton napiától,
Kiforrott az újbort már minden fajtából,
Kezdődhet az ünnep, készül már a liba,
A kóstolás után félő lesz galiba!

Az idei termés az átlagot üti,
Erejét tekintve szokáson felüli,
Boldog a sok barát, része a szeánsznak,
Dicsérik az újbort, hibát nem találnak.

A nemes italok hozzák az étvágyat,
Egyre többen mondják a házigazdának,
Jó lenne kóstolni e nap eledelét,
Hitelesen éljük a nap eredetét.

Mire a vacsora az asztalra kerül,
Néhány cimborának a lelke már repül.
Csodát művelt ismét ember és természet,
Ártalmatlan léből lett bódító „méreg”!

Nos, hogy a méregből mikor lesz orvosság?
Akkor, ha a kupát mértékkel fogdossák!
Számunkra a bor az élet ajándéka,
Elsősorban is a lélek tápláléka.

Megértése régtől egy kegyelmi aktus,
Általa szövődik számtalan sok nexus,
Nehezebb időkben segít az életen,
Én is tőle kaptam a mai ihletem.

„Úri huncutság” a politika
(A TUDOMÁNY NAPJA alkalmából)

Van a tudománynak egy rendhagyó ága,
Körülötte zajlik régtől sokunk álma,
Bizakodunk benne egyszer úgy tündöklök,
Lesznek eredmények, jobb életre telik!

Számosan művelik e tudományágat,
Sajnos többségükben kevés az alázat.
Van közöttük jócskán csálhatatlan elme,
Van kinél időnként változik az eszme.

Van aztán olyan is, nem tudni az okát,
Miért nem firtatják tudománya fokát?
E sokszínű tanszék egyben megegyezett,
Sosem hagyják veszni a közös érdeket.

Ígéreteiknek se szeri, se száma,
Vágyott jobb életért ildomos a hála.
Elveszett ember az, ki ígérni sem tud,
Ebből mindenkinek számolatlanul jut.

Számtalan atyafi joggal reménykedik,
Látszólag sok elme érte görnyedezik!
Sajnos legtöbb program lehetetlen óhaj.
Jellemet rongáló patetikus szólam.

Ki körön kívüli, főleg egyénileg,
Stagnáló életét csalásnak éli meg.
Ezért e tudományt nem tekinti másnak,
Csak egy délibábos úri huncutságnak!

Karácsonyra várva

Idősotthon ágyán nehéz álmod várva,
Számot vet egy öreg, mint annyi sorstársa.
Volt e vajh értelme sok év küzdelmének,
Mit szán neki a sors, vajon milyen véget?

Azt is latolgatja, hogy került ő ide,
De meg nem kérdezi, alig hall fülire.
No meg egyébként sincs, akitől kérdezne,
Nem akad itt olyan, kit ez érdekelne.

Pedig az életét sikeresnek mondták,
Szép népes családját korrektnek is tartják,
De a családjában nem vették már hasznát,
Lehet, korai volt osztani a kasszát!

Tépelődés közben olyan jut eszébe,
Melytől könnyek gyűlnek mind a két szemébe.
Jönnek az ünnepek, Advent és Karácsony,
Abban reménykedik, hogy elviszik párszor.

Saját lakásába, rövid vendégségbe,
Szerettei közé lelki békességbe!
A szent karácsonytól nem vár már egyebet,
Csak igaz ölelést, egy kis szeretetet!

A gyermekeitől, a sok unokától,
Lehet, nem jut többé neki e csodából!
Nagyon szeretné, ha ennyit azért kapna,
Tisztában van vele, sőt nagyon is tudja.

Teher már az öreg, főleg ha beteg is,
Netalán, ha elment a józan esze is.
Az is megeshet, hogy magatehetetlen,
Kiszolgáltatottan, elkeseredetten!

Tisztos gondoskodást, vajh kitől remélhet?
Ilyen állapotban nem élet az élet.
Elviselhetővé erkölcs dolga tenni,
Függetlenül attól, nagy név volt vagy senki!

A büszkén hirdetett, keresztényi voltunk,
Megkövetelné, hogy áldozatot hozzunk,
Ezen esetekben, bármily kényelmetlen,
Tevőlegesen is, nem csak lelkiekben!

Még egyszer a Karácsonyról

Lassan végéhez ért a szokásos roham,
Örül a sok kufár, bőséggel van hozam.
Leszállított áron vitték portékáját,
Melynek előzőleg emelte fel árát!

Vették erőn felül a jó szándékú népek,
Csak, hogy megmutassák, bármennyire félnek
A következő napok nélkülözésétől,
Karácsonyi asztal roskad a bőségtől!

Fa alá is jutott az áruhitelből,
Pedig tudják jól, hogy vacog a hidegtől
Apraja és nagyja a közelgő télben,
Örülhet sok család, hogy ha nem hal éhen!

Vélik ettől szép a karácsonyi ünnep,
Talán a lényeg is háttérbe kerülhet,
Még nem volt idő a meditációra,
Be volt itt táblázva minden perc és óra!

Sivár lelkű ember külsőségek rabja,
Kinek lényegtelen minek is a napja
Ez a szeretetet jelképező ünnep,
Amikor a család egy asztalhoz ülhet.

Most van az alkalom egymásra figyelni,
Belső érzelmeink tárházát mutatni.
Szeretetre vágyik hívő és hitetlen,
Nem tesz különbséget e téren az Isten!

Szeretet, az öröm, boldogság forrása,
Még a gyarló embert sem hagyja sorsára,
Jó, tűrő és kegyes, nem gerjeszt haragra,
Nem azt méricskéli miből mi a haszna!

Hiányzik valami abból, ahogy élünk,
Az anyagiaktól túl sokat remélünk,
Irányultságunkat külsőségek szabják,
Érzésvilágunkat hamis álmok adják!

Fordítani kell hát a kormánykereket,
Helyére kerülhet szabadság, szeretet,
Mert, hogy ez a kettő kéz a kézben járnak,
Szükségszerűsége a boldog világnak!

A bőség napjai

Vízkereszt napjától hamvazó szerdáig,
Vigadhat, ki bírja reggeltől napestig,
Eljött az ideje bálnak, karneválnak,
Mókás köszöntőknek, a busójárásnak!

Termékenység, bőség, legendás lakomák,
Változatos helyszín: kocsmák és paloták,
Mind velejárói e jeles napoknak,
Nézők és résztvevők sok élményt aratnak!

Őssznépi bujaság mára sokat enyhült.
A vad pogány ünnep idővel szelídült,
Népszokások lettek immár dominánsak,
Ezzel tisztelegve a múltnak és manak!

Bajban lehetnek most buzgó gardedámok,
Maskarában lévén legények és lányok!
Lehetetlen nekik az erkölcsöt vigyázni,
Most lehet bátrabban egymással cicázni!

Kiben a hevület már megérett arra,
S elszánta magát az örök viharra,
Ki még mindent elhisz a csalfa beszédnek.
Eljött az ideje leánykérésének!

Az ifjú férjek kik előbb belevágtak,
Várják szép napjukat, mert a „vővasárnap”
Lehetőséget ad nagy mulatozásra.
Ekkor fogyaszthatnak após kontójára!

Farsangvasárnaptól a húshagyó keddig,
Még jobban belehúz ki még bírta eddig,
Csúcspont következik, mely „a farsang farka”
Karneválok jönnek minden tarka-barka!

Osztozik a világ eme népszokáson,
Kicsit másként járnak Rióban s Mohácson!
Van ahol a jelmez félelmetes látvány,
Másutt a táncoshölgy az isteni bálvány!

Végül eljőve a húshagyó kedd napja,
Van ki a véget ért napokat siratja,
Mások úgy gondolják, elég ebből ennyi,
Hiszen egy év múlva lehet ismételni!

Szívszorító farsang

Enyhe időt hozott a farsang kezdete,
Örvendezik, kinek fűteni kellene!
Mert, hogy tüzelője igen csak elfogyott,
Ruhája is szellős annyira megkopott!

Pedig nem ártana szemrevalóbb gúnya,
Azt reméli, mára megenyhül a búa,
Egy rövid időre, mert farsangozni megy.
A gazdagok által ez is igazi kegy!

Meleg ebéd várja már az ingyen konyhán,
Hosszú ugyan a sor, de oda botorkál,
Abban reménykedik talán ma jóllakik,
Biztos nem lesz éhes legalább holnapig!

Van ám azért itt flanc, ülnek a sátorba,
A meleg teától kerülnek mámorba!
Majd előkerülnek lassan a maskarák,
Egymásnak tapsolnak nincsenek trombiták!

Százalmas a jelmez leginkább ijesztő,
Régi ruhadarab, lyukasztott lepedő,
Nem búsulnak rajta lényeg, hogy ehettek,
Végül már kínjukban egymáson nevetnek!

Lassan hűl az idő a tea is fogytán,
Már a maradék is elfogyott a konyhán,
Kezd széledni a nép, nincs már rajtuk sallang,
Számukra ez jutott, ennyi volt a farsang!

Társalgás az ész modora
Unokáim figyelmébe

A társalgás az ész modora
Általa emelkedhetsz vagy bukatsz el.
Társadalmi pályafutásod
Múlhat rajta, s csak akkor szólj, ha kell!

Tudj hallgatni, és tudj beszélni,
Az illemnek mindkettő feltétele,
A hallgatás a hatásosabb,
Akkor leszel érdekes, ha élsz vele!

Más beszédébe bele ne szólj!
Társalogj halkan, és figyelmesen,
Mutass érdeklődést, ne vitázz,
Ha provokálnak térjél ki csendesen!

A beszélőre nézz, mosolyogj,
Ne javíts ki senkit, tanácsot se adj,
Legfeljebb véleményt, ha kérnek,
Titkok birtokában is diszkrét maradj!

Bizalmaskodástól tartózkodj,
Túlzás, nagyizálás ne legyen kenyered,
Tűnjön ki viselkedésedből,
S a szerény modorodból jellemed!

Légy egyszerű és keresetlen,
Póz nélküli, kedves és természetes,
Fentiek betartása nélkül,
A dialógusod véleményes lesz!

A sors kegyelméből

A sors kegyelméből öregkorba lépett,
bőven betöltötte a határértéket,
Rozoga már a test, de még friss a lélek,
döcög az egészség, a családban félnek,
Nehogy baja essék az öreglegénynek,
igaz erről főként egymás közt beszélnek.

Tudják, s értékelik, a szíve vezeti,
mind az mit máig tesz, családjáért teszi!
Még ez időtájt is az a legfőbb gondja,
legyen meg mindenük, - ahogy folyvást mondja!
Gyerekek, unokák kevés gonddal élnek,
jelentől, jövőtől talán már nem félnek.

Rendezett sorsukban örömeiket lelik,
kapott segítséget a helyén kezelik!
Ily gondolat munkál az öreg fejében,
érzi, hogy helye van az utódok szívében,
Családja tiszteli, figyelik a szavát,
becsülik mint embert, szeretik mint apát.

A boldogság alkonya

A családot várja, gondolatai messze,
kicsordultak könnyei, már semmit se lát,
Fájó a kérdés mely mostanában gyötri,
meddig köszöntheti a sok szép unokát.

Érkezésig felidézi őket sorra,
van melyik ritkán szól, másik folyvást pörög,
Óvodások élményeikről regélnek,
az ingyenc folyton a tál körül sündörög.

Mindegyikben van mi nagyszerű, s nemes,
Fogékonyság jóra, szépre, szeretetre,
Nevelésükön múlik a végső siker,
e jó irány majd hogyan lesz befejezve.

Körükben feledhetetlen minden ünnep,
ilyenkor mindig a fellegekben jár,
Úgy érzi, ez már nem a szerencse dolga,
mind e mögött felsőbbrendű akarat áll.

De tudja, boldogsága véges. Az élet
nagy drámái elkerülhetetlenek,
Sorsával mindenkinek számot kell vetni,
az Őserők engesztelhetetlenek.

Húsvét közeleg

Szelídebben fújnak a nagyböjti szelek,
Előre jelezvén a Húsvét közeleg.
Ünnepre készülnek hithű keresztények,
Áhítatra vágyik a test és a lélek!

Jézust ünnepelek az Istennek Fiát,
Ki az emberekért vállalt kereszthalált.
Majdan harmadnapon a sírja megnyílt,
Ígérete szerint Jézus feltámadott.

Így fizetett Krisztus értünk váltságdíjat,
Hívó és hitetlen csak Őbenne bízhat.
Húsvét tanúsága isteni lét mellett,
Az élet győzelme örök halál felett!

Mára sem csökkent a töretlen bizalom,
Pedig ostromozta egy némely hatalom,
Kihívások voltak, talán ma is vannak,
Avult hitelvek új értelmezést kapnak.

Korunknak Istene megfelel a mának,
Több figyelmet szentel minden bárányának!
Egy emberibb Isten került középpontba,
Ahogy Ferenc pápa helyesen gondolja!

A cél nem változott, de új utat járva,
Fontossá válik az ember boldogsága!
Ez az út tovább is a szeretet útja,
A hit és bizalom megmaradt az Úrba'!

Nőnap gondolatok

A nőnap március jeles, szép ünnepe,
bár jócskán megkopott régi üzenete.
Talán szűnőben van az alantas szerep,
de máig a nőké a keményebb terep.

Elismerés érte! Ők ettől nagyobbak,
általuk és értük leszünk mi is jobbak.
Belőlük merítjük plusz energiánkat,
nélkülük életünk származás utánpótlás.

Az édesanyáknak köszönjük, hogy vagyunk,
tőlük egy életre útravalót kapunk,
Kisgyermek korunktól vigyázzák léptünket,
tőlük tanuljuk meg mi az a szeretet.

Felnőtt korunkban is hölgyeké a pálma,
első szerelem és a többi utána,
Érzékiségükkel vágyainkra hatnak,
ragyogó színt adva mindennapjainknak.

Gyermekeink anyját bennük tisztelhetjük,
szándékaink szerint holtig élünk velük,
Ők teremtik meg az otthon melegét,
csak együtt jelentjük a család erejét.

Ezért joggal várják, hogy kedvesek legyünk,
gondoskodjunk Róluk és kedvükre tegyünk,
Szeressük, becsüljük, tiszteljük a nőket!
Ne csak ünnepnapon süvegeljük Őket!

Felfordult világban

Háború után, egy felfordult világban
tévelyegve voltam kisgyerek,
Életünket kétes személyek „vigyázták”,
hitványok lettek főemberek.

Pap, kántor, pedagógus, volt katonatiszt,
az új rend kitaszította lett,
Főleg, ha elveit, erkölcsét megtartva,
a „Krisztus testéből” is evett.

Atyám, a listából több szálon érintve,
anno, a revansot sem úszta meg,
Hadirokkantként, internálva érezte,
az „EMBER” olykor mily szörnyeteg.

A ritka látogatások alkalmával,
a várakozás hosszú órákba tellett,
A kendőbe kötött kevéske hazait,
büntetés gyanánt, bevinni sem lehetett.

Érteni, s főleg elfogadni, gyermekként,
s ma felnőttként sem tudom,
Ilyen esetekben miért marad tétlen,
ha van földöntúli hatalom?

Az „eredendő bűn”, mely megváltásáért
Krisztus oly sokat szenvedett,
Fogható e mind azokhoz, melyet ember
története során elkövetett?

A ma emberének bűneiért, vajon
hány mártírnak kell még meghalni?
A közelgő Húsvét ünnepén, Ő értük
is kegyes lesz imát mondani!

Friss tanár koromban

Friss tanár koromban kis mellékstallumért,
havidíjas lettem az esti iskolában.
Naivan azt hittem, ki rászánta magát,
tanulni akar a tudás templomában.

Gyötrő álmaimban még ma is az vagyok,
reggelre a párnám csurom víz lesz tőle,
Balgaságom okát mind máig kutatom,
hogyan lehettem ily naivítás hőse?

Kezdetekben véltem, hogy nagy szerencse ért,
kiválasztott elme, kegyeltje a sorsnak,
Míg nem rádöbbsentem, nagy igyekezetem,
legfeljebb annyit ér, mint csók a halottnak.

Bosszankodtam sokat, magamban kerestem
az érdektelenség gyökerét és okát,
Motivációként cifráztam a módszert,
elmagyaráztam több tanulás technikát!

Az igyekezetem meghatotta Őket,
a jó szándék láttán bizalmasuk lettem,
Váltig bizonygatták a vizsgán nem lesz baj,
de az aggodalom tovább munkált bennem.

Hittem a munkámban, s Benne is bíztam,
kiben Dániel az oroszánok között,
Tündéri öregúr bő halláshibával
érkezett elnöknek, a vizsga kezdődött.

A deákok mondták, bár egy kicsit halkan,
kérdés alig maradt bátor válasz nélkül,
Mélyen nem firtattam a helyességüket,
ne hagyjak rossz szájízt nekik örökségül.

A csatát megnyertük. Az elnök értékelt,
pátosszal közölte elragadtatását,
Még olyat is dicsért, ami el sem hangzott,
akarván elfedni a halláshibáját!

Így debütáltam az esti iskolában,
idő kellett, míg az élményt kihevertem,
Számomra az eset örök tanulság lett,
máig meggondolom, mihez adom nevem.

Titánok között

Kacsaringós pályám végállomásaként
Halasra szegődtem a Ker. iskolába.
Álmomban sem rémlett, hogy egykor itt leszek,
a magas tudomány vitéz katonája.

Nem a szerencse, a szükség hozta így,
családi alapon történt meg a döntés,
Ebben a városban páromnak is tetszett
a vágyott munkahely, beigért ösztönzés.

Igaz, volt is bőven mit kellett ígérni,
mert, hogy az iskola igen csak hibádozott,
Nem volt épülete, nem volt tanári kar,
jó néhány év eltelt mire felvirágzott.

Titáni őserő kellett e munkához,
bár kezdetekben csak négyen vágtunk bele,
Jó stratégiával mégis mi lettünk a
környező iskolák szeretett szigete.

Gondosan választott jó kollégák lettek
a népszerűség és sikerek kovácsa,
Igazi vonzerőt mégis az jelentett,
megnyugtató volt az intézet morálja.

Diáknak, tanárnak iskolába jövet,
nem rontotta kedvét gyomorgörcs, félelem,
Közös tervezés folyt és közös döntések,
nem érhetett senkit jogtalan sérelem.

Ki szakmai, emberi segítséget kért,
erőnk, tehetségünk szerint segítettük,
Végzős diákjaink munkába állását,
a partner cégeknél gyakran egyengettük.

Soha nem volt gondunk beiskolázással,
jelentkezett hozzánk sok városi vagány,
Tanyai talentum, több vadon nőtt zseni,
csendes szorgalmasok, a legtöbbjük leány.

Bukott gimiseknek mi voltunk mentsvára.
álomban élt szülők nem tudván mit tenni,
Segítséget kértek, mondván a gyermekük,
úgy tűnik nem tudós, szakács akar lenni!

A szégyenlős fohász többnyire így hangzott
„Titán” lehet tudtok még valamit tenni,
Ha szakmát sem szerez, félő hogy a srácból
elveszett ember lesz, magyarul egy senki!

Előítéletünk egy diáknál sem volt,
ki minket választott tiszta lappal kezdett,
Egyébként is később csak az maradt talpon,
kiket a három év szakemberré edzett.

Nagy fejezete ez a mi életünknek,
Számos volt a siker, akadtak kudarcok,
Identitásunkért keményen megvívott,
el nem feledhető, élet halál harcok.

A becsvággyal végzett feladatainknak,
Öröm és büszkeség lett-lészen jutalma,
A sok jó szakember, melyet kiképeztünk,
Fáradozásunknak mindenképpen haszna.

Ki szakmában maradt szereti munkáját,
a találkozókön örömmel hallgatom.
A túlvilágon, ha ismét ez lesz dolgom,
e szellemiségnek jegyében folytatom!

E verssel igyekeztem méltó emléket állítani a Kiskunhalasi Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakképző Iskola azon évtizedeinek, amelyeknek személyes résztvevője és alakítója voltam.

Elődöm Asztalos Andorné igazgató asszony, Dr. Tompa Lászlóné és Modok Balázné tanárok valamint jómagam, alkottuk a kezdeti főhivatású tantestületet.

Ekkortól indult az iskola dinamikus fejlődése, rohamosan emelkedett a tanulók száma, egyre több kitűnő kolléga került alkalmazásra.

A gyermekközpontú testületnek, a kezdeti mostoha körülmények ellenére, sikerült elismert és szeretett iskolát varázsolni!

Ez volt a Keró legendás időszaka!

A kórházvonaton

A kórházvonaton kétségbe esve
megtört fiatalasszony kutat,
A kocsikat járja férjét keresve,
mígnem a szanitéc egy ágyra mutat.

Oda tekintve szemei könnybe,
kitárt karokkal öleli máris,
A férje teste mindenhol kötve,
sebesülése közel totális.

A légiakna ritkán kegyelmez,
sok a szilánk az elgyötört testében,
Suttog, - talán a sors így fegyelmez,
de miért én maradtam életben?

Társai közül meghalt mindegyik,
a Mindenhatótól válaszra vár,
Biztosat nem tud, csak reménykedik,
e mögött egy felsőbb akarat áll.

Apám, a fronton légiakna találat következtében súlyosan megsebesült. Kórházvonat szállította a hadműveleti területek mögé, Pápán került kórházba, ahol anyámmal együtt naponta látogattuk. A front is itt ért utol bennünket, hála a Teremtőnek életben maradtunk.

Nyomasztó kérdések

Egyre nyomasztóbbak bennem a kérdések,
Miért fakulnak az emberi értékek?
Megrendült az erkölcs? Vajh oka mi lehet?
Erős a gyanúm, hogy lelkünk lehet beteg.

Hatalmas az önzés a személyes érdek,
Összetartás helyébe széthúzás lépett!
Mindenek feletti vagyonért a hajsza,
Birtoklási vágy, a csurig tele kassza!

Az anyagi jólét majd mindenki célja,
A mértékletesség idejét múlt példa,
Gyermekeinket is ily életre szánjuk,
Aztán csodálkozunk, mást kapunk mit várunk!

Nem azt tanítjuk, s nem is kérjük számon,
Kötelességüket tartsák minden áron.
Legyenek elveik tisztességes elvek,
Az erény nem szégyen, sem a mély érzelmek.

Jócskán megkopott a tudás becsülete,
Kiben még pislákol, nem sokra megy vele.
Ritka fogyasztási cikk lett a kultúra,
Egyre mélyebben a műveltség cezúra.

Beszűkült a tudat, a nép érdektelen,
A jobbító szándék sajnos érdemtelen.
A helyes értékrend vak vágányra tévedt,
A társadalmi egység végleg semmivé lett.

Itt már nem elég a tüneti kezelés,
Szükséges egyfajta erkölcsi vezeklés.
Vannak olyan örök emberi értékek,
Melyek szükségéhez nem férnek kétségek,

Önzetlenség, jóság, testvéri szeretet,
Igazságosság s efféle egyebek.
Ezeknek kell ismét mutatni az utat,
Így visszatérhet az egészséges tudat.

Vele az erkölcsi, szellemi értékek,
A tisztesség adta boldogabb érzések.
Bekövetkezhethet a várt lelki gyógyulás,
Az egyéni, társadalmi megújulás.

Tragikus győzelem
(Az ökölvívás fiatal áldozatainak emlékére)

A kilenc menet nagyon megviselte,
egyik szemével csak résnyire lát,
A teste, mint ha ólomból lenne,
kapott ütésektől forog a világ.

Az utolsó menet következik,
mindenre elszánt, már középen áll,
Megeshet az is, hogy legyőzik,
még sem támad, az alkalomra vár.

Feszült, figyel, a bokszt táncát járja,
ha volt is félelme most megszűnik,
Majd ökle gyilkos pörölyvé válva
célt talál, - s egy élet kialszik.

Nincs ünneplés, néma a döbbenet,
tudta, hogy már csak K.O.-val nyerhet,
De nem ilyen győzelmet tervezett.
Gyász uralja a halálos csendet.

A bajnoki öv már őt illeti,
öldöklő csatában szerezte meg,
Büszkén még sem tud rátekinteni,
mert lelke beteg, már örök beteg.

A mérkőzés után elhunyt fiatal angol bokszoló emlékére.

Jaj nekem!

Munkálkodik bennem némi ijedelem,
Év végétől nyugdíjas az egyetlenem!
Lelki állapotom próbálom leplezni,
Mert diákok helyett engem fog nevelni!

Kissé rizikós, ha mindig együtt vagyunk,
Szerencse, többnyire egyre jár az agyunk,
Így még reménykedem, marad a szerepem.
Ahogyan mint eddig a kedvét keresem!

Előfordulhat, hogy Neki lesz rossz napja,
Ekkor az oktatást bizony tőlem kapja!
Veszi is a lapot, ha hangom emelem,
Látja azt már rajtam, mikor van elegendem.

Minden kapcsolatnak hullámos az útja,
Fontos a jelen, de perdöntő a múltja.
Ha a kezdetektől él igaz szerelem,
Indokolatlan a komoly ijedelem,

Azért jó lenne még pár évet pörölni,
Nagy galiba nélkül egymásnak örülni.
Az apróbb csatákat könnyedén feledem,
A nagyobbakat meg majd csak kiheverem!

Ez tényleg én volnék?
(Gondolatok a 76. születésnapomon)

Ez tényleg én volnék? Kérdem önmagamtól
a tükörbe nézve, de nem szomorkodom.

Az évek múlását jó ideje érzem,
nem testemért, értelmemért imádkozom!

A szellemi aktivitás, a bölcselet,
önértékelésem mércéje még ma is,
Munkálkodásom a holnap javáról szól,
ha nem így történne, múltam lenne hamis.

Megéltem már az életem útvesztőit,
bánatát, örömét és csalódásait,
Teljesítettem a létezésem célját,
rendeztem az utódlás feladatait.

Az öregkor sok veszteséggel jár ugyan,
de szabadságot hoz és örömet ígér,
Elfogadja az élet egyszerűségét,
felülemelkedik korlátjain, nem fél.

Részben új helyzet ez, fiatal önmagunk
jó és rossz vonásai erősödnek fel,
Kihívásokra ma is választ kell adni,
nehéz helyzetek most sem kerülhetők el.

Törekszem teljes életet élni tovább,
bezárulás veszélye tán' nem fenyeget,
Tudom a korral egyre nő kockázata,
másoknak jelenthetek gondot, terheket.

Aki az öregedést elutasítja,
lázad, s nem tudja elfogadni korát,
Fiatalként szeretne élni, de nem bír,
könnyen megélheti önmaga undorát.

Napjaim a nyugalomról szólnak, derűs
öniróniával szemlélem életem,
Szeretteimet, magamat és sorsomat,
régén elfogadtam olyannak amilyen.

György nap a tanyán

Rendben már a tanya a tenyérnyi birtok,
igaz megsínylették a már elnyűtt izmok,
A gazda ereje közel végét járja,
de a tavasz jöttét mindig is így várja.

A pince és ivó, szintén agyusztálva,
borválasztéka a vendég mustrát várja,
Pálinkafélékből törköly, szilva, barack,
mindhárom fajtából, kellő számú palack.

Igy nyugodt a gazda, már minden készen áll,
kezdődhet a György nap a szeretett tanyán.
Dél körül érkeznek sorra a vendégek,
De a trakta előtt az ivóba térnek.

Az ivó asztalán töpörtős pogácsa,
beköszöntő italt, kezdetben sör váltja,
A bor kóstolását, siller koronázza,
visszakóstolás az ebédet odázza.

Poharazás mellett a köszöntés dukál,
megy ez mindenkinek, néhány pohár után.
Rigmust egyik sem mond, nem volt idő írni,
ezzel mind a másikat tervezte megbízni.

Közben a gazdasszonyt a frász kerülgeti,
nem könnyű az ételt melegen tartani.
Sűrűn jön a küldönc, ebédhez invitál,
de a szomjasabbja még mindig hezitál.

Végül is mindenki csak rászánja magát,
el nem mulasztva, az ünneplés legjavát.
Az ételsor gazdag, zászlós bor jár hozzá,
borász barát hozta, általa lett azzá.

A desszert és kávé fogyasztása közben,
egymás között már is heccelődnek többen,
Rég múlt történetek szétszedve ízekre,
adják a sok témát jócskán kiszínezve.

Irigylésre méltó a baráti hangnem,
másik méltóságát nem sérti egyik sem,
Akad más vélemény, még sem mennek öltre,
nézetkülönbség nincs indulattal töltve.

Itt nem perdöntő némelykor a másság,
Ezért ily békés és tartós a barátság.
A szándék e morált végsőkéig őrizni,
Bölcsesség, józanész szentségében hinni!

Ritkán moralizálok

Ritkán moralizálok nyilvános körben,
De érthetetlen, e tisztességes népben
Hogyan gyűlhetett, ily óriás indulat,
Hová, miért vészett, a békés hangulat?

Sok a gyűlölködés, az észérvek ritkák,
A közbeszéd alpári, a viták durvák,
Nincs következetesség, az irány felemás,
Kiszorítósi megy, na és lejáratás.

Vannak kik emberhez méltatlanul élnek,
Az igazságot felülírja az érdek,
A tények másodlagos szerepet kapnak,
Egyesek könnyedén nagy vagyonhoz jutnak.

Régtől fogy a magyar kívül is és belül,
Ennek ellenére mégis sok menekül,
Munkaerő fronton igen nagy űr tátong,
Az itthon maradók egy része is lázong.

A nagy- nagy csalódás jó ideje látszik,
Hozzáértők mondják, elosztás hibádzik!
Részrehajlás nélkül nehéz megítélni,
Tény, a szegénységtől ma is lehet félni!

Századunk eszméje a demokrácia,
E téren sokunknak van mit tanulnia!
Számos kihívásnak kell még elé nézni,
Országunk dolgait bölcsen kell intézni!

Régi igazság, hogy egységben az erő,
Az együttműködés el nem kerülhető!
Csak magunkon múlik a globális siker,
A kiegyezés tanácsos mindenkivel!

Ez egyetlen útja a boldogulásnak,
Különben húzhatjuk a szekeret másnak,
Béklyózta már ilyen eleget a magyart,
Mindünknek műveljük végre ezt az ugart!

*A ragyogó nyugdíjas évek
(Párom nyugdíjba vonulása alkalmával)*

Új fejezet nyílik mától életünkben,
Megújulni vágyunk testünkben, lelkünkben.
Oly derűt szeretnénk, mint negyvennel visszább,
Csökkenő teherrel a rosszkedv is ritkább.

Ismét egyeztetjük közös céljainkat,
Miként fogjuk élni tovább napjainkat,
Utolsó etapban rohan már az idő,
Gyorsabban ver a szív, kevesebb az erő.

Nagy kunsztokat ezért keveset vállalunk,
Új fitness bajnokok sem lesznek álltalunk,
Repülni szeretnénk, szállni, mint a sasok,
Reméljük és bízunk, lesznek még szép napok.

Igyekszünk kerülni céltalan köröket,
Egymásban óhajtunk találni örömet,
Nagy türelemmel és toleranciával
Csökkenő egóval, bölcs filozófiával.

E korban könnyebben sértődik a lélek,
Haragot tartani esztelenség, vétek,
Céltalan a konok, makacs szembenállás,
Keresztényi erény a kegyes megbocsájtás.

Sokat segíthet az együtt gondolkodás,
Értő eszmecsere, kevés okoskodás,
Hinni önmagunkban, bízni a párunkban,
Bátran forgolódni újult világunkban.

Nem friss keletűek ezen gondolatok,
De ezeket tartva lehetünk boldogok.
Ettől ragyoghatnak a nyugdíjas évek.
Így szeretnénk teljék számunkra az élet.

Kontinuitás
(Pályakezdés Apám szárnyai alatt)

Becsöngettek! Ő a nyolc A-ba indul,
én a gimnazistákhoz megyek..
Kisujjában a tudomány, nem izgul,
az én hangom néha még remeg.

Nagy kegye a sorsnak, ott tanítani,
hol a betűvetést tanultam.
Apámat tanártársamként tisztelni,
Ó Istenem meddig jutottam!

Tárgyaink más ágai a tudománynak,
a módszerünk mégis egyezik,
Ő is megszállottja a hivatásnak,
e téren egyikünk sem alkuszik.

Az alapelveink, személyiségünk
sok-sok hasonlóságot mutat.
A munkában együtt töltött éveink,
örökre mutatják az utat!

Tragédia a barlangban

A mélyben ólomlábakon jár az idő,
mégis eltelt már kilenc hosszú nap,
szűnni nem akar a monszuneső,
egyre kilátástalanabb a holnap.

A remény tartja bennük a lelket,
arrafelé még igen erős a hit,
tudják a fentlévők osztják a terhet,
a világ sem lehet most közömbös itt!

Folyik a versenyfutás az idővel,
ártatlan gyermekek élete a tét,
búvárok küzdenek az őserővel,
egyikük mentés közben vesztí életét.

Jó hírek érkeznek a barlang felől,
a szabadítási terv úgy tűnik elmés,
a fiatalabbakat hozzák elől,
csoportokban történik a mentés.

A barlang és víz foglyai túléltek,
menekülésük sok ember érdeme,
még sem teljes a morális érték,
mert odaveszett egy ember élete.

Bűntudat nélkül

Támaszkodom a kovácsolt kerítésre,
mely a gránit síremléket veszi körül,
Latolgom, mikor kerülnek feledésbe
kik itt nyugszanak, s ki majdan ide kerül.

Mind gyakrabban látogatom e szent helyet,
S nem csak környéke gondozása miatt,
Olvasgatom az évszámokat, neveket,
S számba veszem a volt atyafiakat.

Felmenőim egy részének sírhelye ez,
mindre jól emlékszem, kivétel dédapám,
A sok emlék, szeretet ide kötelez,
Bízom így érzik gyermekeim, hét unokám.

Az idő szerint az én nevem következik,
próbálok megbékélni a gondolattal,
Lelkem az elmúlással barátkozik,
ha menni kell, nem távozom bűntudattal.

A „gonosz”

Mit emberi elme ki nem bogoz,
Honnan a „jó”, s honnan a „gonosz”?
Vajon mily akarat döntheti el,
Mikor mi fog történni, s kivel?

A jót reméljük a jóra vágyunk,
Elnyerjük, ha igaz úton járunk?
Vagy várjuk, a szeszélyes sors mit oszt?
Netán' folyvást rettegjük a gonoszt?

Mert kegyetlen tud lenni a gonosz,
Világot gyújt, bajt, szenvedést okoz.
Személyek között nem válogat.
Egyformán sújt hívőket, pogányokat,

De mit keres földünkön a gonosz?
Elfogadható valamely mítosz?
Belátható indokok léteznek?
Hol az igazságosság Istenek?

Tiltások szegése lehet az ok?
Esetleg léteznek más indokok,
Melyért az embernek szenvedni kell?
Azt is éri baj, ki folyvást vezekel!

Mi halandóknak a rejtély örök,
Bizonyosághoz nincsenek eszközök!
Egyetlen biztos fogódzó a remény,
Hogy a gonosz ellen győz az erény!

Cher Ami (Drága Barátom) küldetése

Újabb veszélyes küldetés következik,
orvul vadászó német fegyverek között,
nagy a valószínűsége, hogy lelövik,
bár tizenkétszer repült ellenség fölött!

Amerikai katonák sorsa a tét,
kiknek fele már eddig odaveszett,
most galamb mentheti a többi életét,
pontos célirányt vár a francia sereg.

Az indulás gyors, tétovázní nem lehet,
felröppen, de már is szólnak a fegyverek,
egyszerre sok lövés pásztázza az eget,
de eddig is voltak hasonló helyzetek.

Rutinja ellenére találat éri,
szeme sérül, az egyik lába leszakad,
állapota közel halálos, de túléli,
taktikus zuhanás után tovahalad.

Negyven kilométer huszonöt perc alatt,
ismétlődő gyilkos golyózápór között,
komoly tekintélyt parancsoló feladat,
háborúban kevés ily hírnök röpdösött.

A reménnyel küldött üzenet célba ért,
általa kétszáz katona megmenekült,
mind e madárnak köszönhetette életét,
de közben a küldönc súlyosan sebesült!

Cher Ami felépült, s legendává vált,
franciák és amerikaiak között,
mentésük mellé egy felsőbb akarat állt,
s a csoda, galambformába öltözött!

Az I. világháborúban a postagalambok jelentették az egyik lehetőséget a gyors üzenetküldésre. Az egyikük, Cher Ami a saját életét nem kímélve vált igazi hőssé 194 emberélet megmentésével.

Nyugger beach

Szokás kérdezni baráti körben,
merre töltötted az idei nyarat?
Kitérő válasz, kényszerű mosoly,
mind e közben néma indulat.

Hol is múlathatnák a szép nyarat,
túlélni vágyó, csóró nyuggerék,
hisz többségük örül, ha jut falat,
s legalább időnként bőven ehet.

Tehetősebbje tengerre vágyik,
elő, utószezonra szűken telik,
felvállalja, hogy időnként fázik,
s mindvégig csak hazait eszik.

Szerencsésebb talán a vidéki,
ha picinyke portája, háza van,
felfújt gyerekmedence lehet neki
az elérhető, mi még díjtalan..

Talányos kiktől van még is telve,
a sok méreg drága wellness hotel,
ettől oly borús a nyugger kedve,
s elégedetlen az élettel.

Visszagondol a kemény évekre,
amit munkában töltött hajdanán,
joggal vágyik emberibb életre,
hiszen lendített ő is a hazán!

Szeretném elmondani ...

Oly nagy boldogsággal élem meg, hogy
életemben nem múlnak a csodák,
Hiszen kitárt karokkal repülnek
felém a tüneményes unokák.

Zene füleimnek, ha kánonban
hallom: jó hogy jöttél, szia papa!
S mikor megölelnék, szívemet
átjárja az öröm fuvallata.

Egymást túlharsogva újságolják,
hogyan telik mozgalmas életük,
S én azt latolgatom magamban,
hányszor találkozhatom még velük.

Szeretném elmondani nekik, ha
már nem jövök, ne csüggedjenek,
de a róluk írt verseket olvasva,
a Jekő papára emlékezzenek.

Halottak napján

Mint mostanában egyre gyakrabban,
volt szeretteim sírja mellett állok.
E stáció része életemnek,
gondolatban már a múltban járok.

Elmémben sorra felvillannak
közös létezésünk emlékei,
Örömmel, szomorúsággal megélt,
mély nyomokat hagyó történései.

Az emlékezés eme lángját,
magamban kihunyni nem hagyom,
Így őrizve meg a folytonosságot,
az égiek segítenek, tudom!

A szeretet örök, s bennünk él,
erejét kétségbe nem vonom,
Ma ez hatja át egész lényemet,
mikor lelkük üdvéért fohászkodom!

A hajléktalan

Talán jut még hely neki ma éjszakára,
ebben reménykedve a sor végére áll,
a metsző hidegtől félig átfagyottan,
számos sorstársával bebocsátásra vár.

Tudja a szálláson kevés a férőhely,
szeme sóváran a bejáratra mered,
abban bízik, hogy meghúzhatja itt magát,
ne tán ma is megesik, ég alatt reked.

Nyugodt pihenésre, ha bejut sem számít,
a „fapadosban” nincs saját ágy sem takaró,
van viszont csótány, tömeges elhelyezés,
s a bánásmód alig elfogadható.

Akadnak azért szociális munkások,
kik munkájukat emberséggel végzik el,
de a lenézett hivatást nem becsülik,
mit e derék gárda csoda, hogy elvisel.

E téren felelősségnek gazdája nincs,
helyette vannak rendészeti eszközök,
Pedig már tudomásul kellene venni,
míg van mély szegénység a szégyenfolt örök.

A „legendás” hatvanas évek

Az időm fogytával jönnek az emlékek,
közülük legtöbbször a hatvanas évek
próbatételei, fontosabb döntések,
kis és nagy traumák, lelki érintések.

E tájt' jelölte ki a sors azt az irányt,
melyen végig jártam, megtartva az arányt,
úgy a közéletben, mint privát szférámban,
igaz hittel bízva az emberi jóságban.

Volt mi letaglózta ebbéli hitemet,
a világban történt számos olyan eset,
melyet nem érthet meg egészséges elme,
vajon eljön még a józanész győzelme?

Miközben Gagarin a világűrt járta,
az Apolló legénység a holdat vizsgálta,
kegyetlen háború dúlt már Vietnámban,
kultúrforradalmat hirdettek Kínában.

Berlinben fal épült, ellen eszmék közé,
nagy hatalmak próbáltak nőni egymás fölé,
Kubában izzott a rakétaválság,
atomháborútól mentett az imádság.

Megölték Kennedyt, később Luther Kinget
emberi aljasság túlszárnyalt már mindent.
honnan eredhet az ember örülete,
ne tán' elméjének, agyának szünete?

Aggódás, félelem lehet a vezérlés,
be nem vallott indok, pozícióféltés,
jobbító szándékot ez az, ami fékez,
hatalmi érdek mi ily pusztítást végez!

A hatvanas években voltak életem legfőbb történései:

*érettségi vizsga, első munkahely, katonai szolgálat, egyetemi diploma, pedagógus
évek kezdete, kis és nagy szerelmek.*

Nyugdíjas találkozó

Szebb napokat megért idős igazgatók,
majd egyszerre érnek a havi szeánszra,
számba veszik egymást, eljöttek kik élnek,
volt borongós kedvük szűnik egy csapásra.

Változtak az idők, nem egyedül jöttek,
hűséges hölgyeik ma már velük vannak,
elteltek az évek, nincsen már kísértés,
a jó hírnevüknek így már nem árthatnak.

Örülnek egymásnak, indul a diskurzus,
színvonalas a hely, remek a miliő,
az italos asztal vonzereje csökkent,
szerény a kínálat, nyugdíjashoz illő.

Sokat változtatott iskolarendszerben,
nagy időknek voltak pártatlan tanúi,
nem találtak célba a munkájuk kapcsán,
regnáló hatalmak alantas gyanúi.

Minden alkalommal fájón emlékeznek,
elődeik közül legendás nagyokra,
jobbítás céljából közösen megvívott,
el nem feledhető sikeres harcokra.

Voltak békés idők, nem kellett küzdeni,
a főhatóságban megvolt a jó szándék,
értették a szakmát, tudták mennyi pénz kell,
nem úgy fogták fel, mint személyes ajándék.

Sorra szóba kerül sok-sok közös program,
van ki egy élményét többször elmeséli,
egymásra kacsintás, kitartó türelem,
tudják a mesélő mindig újnak véli.

Nem ritka ily baki, ahogy fogy az idő,
lesz még ilyen több is, tudja ezt mindenki,
egy hónap teltével mégis összejönnek,
társaságra vágynak, nem marad el senki.

A Kiskunhalasi középiskolák nyugdíjas igazgatói, aktív éveikben kialakított szakmai, emberi barátságukat tovább folytatva havonta egyszer találkoznak.

A múlt felidézése kapcsán hálával emlékeznek meg Krajcsovicz Mihály, Csekei Sándor Megyei Osztályvezető urakról, nagy szeretettel a már elhunyt Sallai Sándor, Dr. Gyukics Antal kollégáikról.

Számvetés 2018
(Negyvenhárom vers)

Számvetést végeztem, mit írtam ez évbe,
miket fejeztem be és mit hagytam félbe,
ez utóbbira is előfordult példa,
ezért van mellőzve sok megosztó téma.

Néhány csalárdságot mégis szóvá tettem,
égbekiáltókat el nem kerülhettem,
az elesettebbek, a sok szegény ember,
nagyobb figyelmet, s törődést érdemel.

Családról, barátról szólt a legtöbb írás,
Néha szorongatta torkomat a sírás,
Volt mikor örömtől, volt mikor bánattól,
Teljesületlen, s teljesült vágyakról.

Mi foglalkoztatott, sokat rímbe szedtem,
a lét titkairól keveset bölcseltem,
pedig korom miatt ez lenne ildomos,
csak egyedül ebben lettem nagybirtokos.

Ma már nem is várok többet az élettől,
tán' még néhány dolgot tudni a lélekről,
mellyel békén élni örök próbatétel,
ebbéli vágyamban a hitem vezérel.

Hiszek test és lélek harmóniájában,
hiszek jóban, szépben, hiszek tisztességben,
emberi értékek létfontosságában,
hiszek egy majdani, szebb békés világban.

Bezárt világ

Az esőemberkéek nem rosszak csak másak,
létük talánya a mai tudománynak,
bezárt világukban magányos az élet,
bejárni az utat hozzájuk művészet.

Nem mindent értenek abból, amit látnak,
ettől tartjuk őket különösnek, másnak,
kialakulatlan még a dolgok rendje,
a sok történésnek jelentése, trendje.

Zárt közegüket a társas lét zavarja,
rejtélyes életük, félelem uralja,
ezért ágálnak a változások ellen,
tájékozatlanok a valós életben.

A valóság számukra egy eseményhalmaz,
rendezetlenségük rendezést szorgalmaz,
a környezetüktől ehhez kell segítség,
szaktudás, türelem, szeretet, emberség.

Nagyon szerethetőek, tudjuk van is miért,
meg lesz a jutalom minden szeretetért,
hiszen fogják ők is mindezt viszonzni,
ezért felemelő mellettük maradni.

Beilleszkedésük nehéz próbatétel,
életen át tartó figyelmet igényel,
nemes kihívás ez egy egész családnak,
kik életük felett őrangyalként állnak.

Út a külvilágba

Egy bezárt világ útvesztőin barangolva,
az autista elme eltévedve jár,
született félelmeivel hadakozva,
tudat alatt, mégis irányjelzésre vár.

A biztos haladáshoz keskeny az ösvény,
tájékozódáshoz kevés a szó, a hang,
feldolgozhatóbb a vizuális élmény,
hatásosabb mint a lehangosabb harang.

Megérthetőbbek a képi társítások,
mélyebb nyomot hagy, mi szemmel is látható,
céltalanok a kemény utasítások,
oly terápia kell, mely kiszámítható.

Érdemi eredményekhez hosszú az út,
végére érni csak türelemmel lehet,
hozhat az eredmény örömet, s borút,
de tán' az út a külvilágba így vezet.

Kedvesemnek

Hálás vagyok örökre kedvesem,
hiszen csodás éveket adtál nekem.
A Valentin nap kellő alkalom,
hogy mindezt megköszönjem, míg tudom.

Egyetértésben teltek napjaink,
többnyire teljesültek vágyaink.
Ha elrontottam néhány részletet,
igyekezetemben történhetett.

Sajnos az idő egyre gyorsuló,
s egyszer véget ér mi szép, mi jó.
Tudom ezek ünneprontó szavak,
de nincs, kik ezen változtassanak.

Hamarosan nagy útra készülök,
s nem biztos, hogy vissza is jövök.
Erről, mint eddig nem itt döntenek,
bízzunk jó báránynak tekintenek.

Ha összejön a remélt változat,
s tovább szöhetjük az álmokat,
Szilárdul bennünk a hit és köszönet,
megkövetjük, ki így rendelkezett.

.

Tanévnyitó után

Szülőkkel érkeznek a tanévnyitóra,
úgy tudják, itt válnak álmaik valóra,
már az óvodában edződött elméjük,
vélik a tudományt itt oltják beléjük.

Kezdeti feszültség csakhamar oldódik,
nem ismert új élmény szép számmal adódik,
ördögfiókák még, kell őket faragni,
nem könnyű feladat, tudja ezt mindenki.

A tartós figyelem nehéz próbatétel,
fokozott tudati megnyugvást igényel,
kezdetben korai elvárni ezt tőlük,
mégis irányt adó, mi lehet belőlük.

E fontos képesség idővel alakul,
még mindegyik örül szabadon és vadul,
a lazább óráknak, a nagy szüneteknek,
csínytevéseikről otthon dicsekednek.

Tanácsstalan szülők bánatosak,- nem is,
érezik a feddésük, korholásuk hamis,
visszaemlékeznek a régi időkre,
hasonló helyzetű szegény felmenőkre.

Ők sem tudtak biztos módszert választani,
pusztán életükkel jó példát mutatni,
a rég bevált módi néhányszor csikordult,
de a végeredmény elégnek bizonyult.

Farsang az óvodában

Sürög- forog mind ahány van,
áll a bál az óvodában,
a sok elmés csodás jelmez,
oly közeli a szívekhez.

Sürög- forog mind ahány van,
erre vágytak álmaikban,
az egyik szebb, mint a másik,
az örömük nagyon látszik.

Sürög- forog mind ahány van,
a lelkük még makulátlan,
tele vannak sok jóssággal,
szeretettel, vidámsággal.

Sürög-forog mind ahány van,
tán' hisznek is a csodákban,
e napot is annak vélik,
örökké tart azt remélik.

Sürög-forog mind ahány van,
a jó kedvük határtalan,
boldogok a kis emberkék,
nekik e bál örök emlék.

A tisztesség alkonya

Csalódásom egyre erősebb
a tisztesség terén,
Ragaszkodnék nemes elvekhez,
mint annak idején,

De nagyot változott a világ,
benne az emberek,
Irigység, önzés, hatalmi vágy
öli a lelkeket.

Igazság, becsület, korrektség,
mind feledett szavak,
Felülírnak minden eszményt,
a szerezhető javak.

Jóindulat, segítőkészség,
Jaj, hová tűntetek?
Kik ezerszer felesküdnék rá,
azok is hűtlenek.

Talán nem marad így örökre,
lesz tisztesebb' világ,
Melyben nem lesz mindenható,
az önző kapzsiság.

Bízom a lelki tisztulásban,
idejét nem tudom,
De erkölcs nélkül hitvány a lét,
bizton állíthatom.

Elfutott hetvenhét

Azon elmélkedem, elfutott hetvenhét.
Vége a futamnak? Ki tudja mennyi még?
E néhány vers után tűnés a pályáról?
Vagy a tollnokoknak járhat még néhány sor?

Az elme talán ép, kevésbé a pejkió!
Minden elkopóban, leginkább a patkó!
Kevésbé tetszetős sánta lovon járni,
Már a nyergeléshez is szükséges sámlí!

Kivénhedt poéta meddig erőlködik?
Ha nincs új gondolat, úgy sem süvegelik!
Bár talány mi tetszik ma a publikumnak,
Az értő olvasók diszkréten hallgatnak.

Ahogy tapasztalom, felgyorsult a világ,
Unott a hosszú, szépnek vélt cifraság.
Valódi érzelmek, érlelt gondolatok,
Nívós szóhasználat a biztos alapok.

Máig ezt igyekszem szem előtt tartani,
Szeretnék magamból minél többet adni,
Ha a kegyes múzsa tovább velem flörtöl,
Addig fogok írni, míg telik erőmből.

Személyes vonzerő vagy valami más?

A személyes vonzerő különös képesség.
isten adomány, kegyelmi ajándék,
Halandó ember azt szolgálatra kapja,
nem lehet alantas, önös eszmék rabja.

Az égi elvárás a pozitív irány,
kinek megadatik, az nem lehet zshivány!
Eszménye a közjó, a köz-szolgálata,
becsület, bölcsesség, az ész használata.

Vakvágányra téved, ki visszaél vele,
s mindent felülír vágya, önérdéke,
Azt hiszi magáról mindig csalhatatlan
s erkölcstelenül dúskálhat javakban.

Féktelenné válva nemes célok helyett,
vesztébe vezethet egy egész nemzetet,
Produkált már ilyet nem egyszer az élet,
hamis eszmék miatt egész világ égett.

Úgy tűnik mind máig a tanúság helyett,
őrült megszállottak népük feje felett,
Rettegésben tartják az egész világot,
ismét kockáztatva hasonló válságot.

Igen törékeny a nukleáris béke,
veszélyezteteti oly gazemberek léte,
Kiknek bármikor a keze a gombon,
kik nem változtatnak saját állásponton.

Jósolni sem tudunk, hogy ez hová vezet,
tartós békében csak reménykedni lehet,
A felől azonban nincsen semmi kétség,
hogy szükséges lenne az égi segítség.

Donald Trump és Kim DzsongUnn sikertelen találkozása (2019) kapcsán

Nőnapra (haiku vers!)

Óh csodás hölgyek,
ma titeket ünnepel
minden férfiú!
Virágok helyett,
kerüljön az asztalra
egy palack aszú!

Ez bár nem oly szép
mint sok virág, de lehet
jobb, hatásosabb!
S tőle a nő,
a férfiak szemében
jóval bájosabb!

Én úgy gondolom
az ünnep ellenére
a cél ez lehet!
S teljesülve,
ma mennybe repíti a
női lelkeket!

Állok a nagykanyarban

Állok a nagykanyarban, szemem a múltba réved,
csendes a Tisza, százágra tűz a vakító nap.
Nosztalgiával emlékszem rég volt szép időkre,
mikor itt vízbe lépve, térdig ért a mély iszap.

Ma már félelmetesnek tűnik, mit tett a virtus,
nyolc, tíz méter magas partról ugráltunk a mélybe,
Ismeretlen volt számunkra bármi veszélyérzet,
dicsőségre vágytunk, ritka, izgalmas élményre.

Felelőtlenség volt belátom, mint még annyi más,
de a fiatalság, s bölcsesség ritka páros,
Még szerencse, hogy a szülők ritkán értesültek,
mily örültséget tett már ismét a drágalátos.

Megváltozott ugyan a világ, benne a kunsztok,
más irányt vett a virtus, s az örültségek is,
Száguldás, tudatmódosítók, oltári bulik,
s lám az ifjúság maradt óvatlan, s dilis!

Gyermekkorom kedvenc helyén

Gyermekkorom kedvenc helyén barangolok,
hol alig változott a Holt-Tisza meder,
Szép és vadregényes volt akkor is e táj,
veszélyes lápok, nád, vadvirág több ezer.

Sokszor hevertem itt a kaszáló részen,
a lucernásban a vad virágok között,
Áthatotta lényem a természet szépsége.
s lelkem egy másik világba költözött.

Úgy éreztem olyan gyönyörű az élet,
a víz, az erdő, a növények, állatok,
Az emberek bölcsek, jók, segítőkészek,
ezért én is csak ezen úton járhatok.

Életem alkonyán már biztosan tudom,
nem fikció egy ilyen szép másik világ,
Ott, hol szilárd az erkölcs, s erős a hit,
s nem mindenható az önző kapzsiság.

Barangolásom végén körül tekintek,
nem tudom, látom e még e kedves tájat,
Majd eluralkodik bennem a legszebb érzés,
a természet iránti végtelen alázat.

A horgászok Mekkájában

Csönd van. A horgászok Mekkájában
jóbarátom kabalája vagyok,
A halfogáshoz kevésbé értek,
így többnyire nagyokat hallgatok.

E gyönyörű tájat jól ismerem,
de a tórendszer új és nagyszerű!
A Holt Tisza immár újra éledt,
s élvezheti a nagyérdemű.

Csodás természeti örökségünk
megújulásának egy része ez,
A hely szelleme a természettel
itt együttműködésre kötelez.

Van hozzá akarat és elszántság.
a távlatokhoz mesés vízió,
Megvalósításhoz tán' forrás is,
s kellő emberi ambíció.

A Tisza-völgy e szakasza kínálja
a tájban rejlő lehetőségeket,
Hol ezt felismerik, s kihasználják
megérdemelnek minden dicséretet.

Míg elidőzöm gondolataim
eme végtelen útvesztőiben,
Kapás nem lévén, barátom feladja,
inkább ő is gyönyörködik, s pihen.

A napfény és vizek városa

Nem hittem volna, úgy vagy hatvan éve,
mit hoz mára a száguldó idő!
A hajdani szerény falum mivé lesz,
hogyan szépül, s mily nagyra nő.

Sorsom hosszú időre elszóltott,
de a szívem mindmáig itt maradt,
Megöregedve gyakran visszatérek,
s látom szülőhelyem hogy haladt.

A lehetőségek, s a szorgalom
találkozásának eredménye ez,
Mára e remek helyet a köztudat,
a napfény és vizek városaként jegyez.

A Wellness Hotel, Gyógy és Élményszálló,
Tisza, Holt-Tisza, s a horgász tavak,
Megannyi oly csodálatos szép helyek,
méltatásukra alig vannak szavak.

Mindig büszke voltam szülőhelyemre,
S amíg élek az is maradok.
Gyökereim örökre ide kötnek,
lélekben ma is kécskei vagyok.

Anyák napjára

Anyák napja van! Virágjaimat
tisztelettel sírjára helyezem,
Gondolataim a múltban járnak,
s nagyszerűségére emlékezem.

Már-már hallani vélem fohászát,
„most segíts, mindenható Istenem”,
mikor a front elől menekülve,
testével védte ifjú életem.

Fiatal volt, alig húszegynéhány,
mégis erőt adott neki a hit,
Mely segítette végig viselni,
az élet megpróbáltatásait.

Példa volt előttem, tőle tanultam
a megértés, a harmónia vágyát,
Az otthon melegének szükségét,
a szeretetet mindenhatóságát.

Ma is tudjuk, látjuk, hogy az anyák
hordozzák nagyrészt az élet terheit,
S mégis meg tudják teremteni,
az anyaság meleg, szép színeit.

Csak Ők képesek életet adni,
ezzel részesei a teremtésnek,
Mérhetetlen szolgálatot téve,
örök időkre az emberiségnek.

In Memoriam Dr. Zsubori Zoltán

Elszólított az Úr ismét egy barátot,
alkalmas szavakat alig is találok,
mellyel kifejezzem fájdalmam, bánatom,
őszinte részvétem, igaz sajnálatom.

Nagy egyéniség volt, egykor rangos ember,
komoly beosztásban, dzsentrí allűrökkel.
Ha kedve úgy hozta mulatott, vadászott,
ám, de tisztelte a beteget, barátot.

Biztos támasza volt tisztcsaládjának,
gondoskodott róluk, súlya volt szavának..
Ám ha közöttünk volt, rendhagyó humora
miatt lett oly kedvelt, központi figura.

Hiányozni fog barátának, s családnak,
oly nagyon türelmes, kedves asszonyának.
Kik tanúi voltunk az életútjának,
hol az örömének, hol a bánatának.

Együttérző gyászunk után sem feledjük,
emlékezünk rá, s majd sokszor idézzük,
Mert mozgalmas élete, vadászkalandjai,
témát bőségesen tudnak szolgáltatni.

Leteszem a tollat

Leteszem a tollat, nem tudom, hogy meddig,
Köszönöm a figyelmet, mit kaptam eddig,
Máig az „alkotás” a lelkemnek kellett,
Benne a versírás nyugalmat teremtett.

Köszöntőkkel kezdtem, könnyű rigmusokkal,
Kevésbé játszottam, komolyabb húrokkal,
Baráti elvárás mi akkor motivált,
Sok talmi dicséret, bevallom imponált!

Magamon érezvén a múzsa mosolyát,
Emeltem a saját művészi cenzúrárt!
A Poet közösség finom kommentjei,
Megértették velem, már nem leszek zseni!

A kijózanodás, nem szegte kedvemet,
Hetente írtam a „javuló műveket”.
Minden felületen több figyelmet kaptam,
Az igyekezetbe tán' bele is fáradtam!

Felszínes indokom már ez is lehetne,
Egyéb magyarázat tévútra vezetne,
Most más próbatétel követel figyelmet,
S nem pegazustól kérek segédelmet.

Ki tudja a jövőt? Megmaradt a szándék,
Nekem a versírás isteni ajándék,
No és ha a múzsám netán még dörömböl,
Írok, ha lesz miről és futja erőmből.

A Teremtő közelében

Istenhitemről már számot adtam,
s vallom, minden általa létezik,
Bízom sorsunkat is vezérel,
bár még hívő is van, ki kétkedik.

Az oksági törvény működése,
megannyi tudományos felfogás.
Győzködi a pallérozott elmét,
a hit egy misztikus vágyakozás.

Az életemben volt számos döntés
kísértés, nem kevés próbatétel,
De kaptam bölcsességet, s hitet,
mely eligazított, s máig vezérel.

Emberi méltóságomat óva,
boldogságban, szeretetben élek,
s valamikor e méltóságnak
megfelelő távozást remélek.

Ha földi létem kilátásai
bezárulnak, megkövetem Őt,
s lelki békém megtartásához
bízom, hiszem, hitem ad majd erőt!

Nehéz eszmélni

Az idő teltével, bár volt sok kísértés,
megszilárdult hitem,
Energiákat kaptam nehéz napokra,
boldog volt életem.

Tudtam nem tart örökké. Az élet véges,
jönnek nehéz napok,
Hiszen az oly annyira fényes égről is
hullanak csillagok.

A természet rendje engem sem kímélhet,
hogymennyi még? Titok!
Most mégis-mégis előtörnek szívemből
nem várt impulzusok.

Gyermekeim, unokáim, hű társam,
oly nagyon kelletek,
Megértésre, szeretetre, vigaszra vágyom,
csüggedt vagyok, s réveteg.

Nehéz eszmélni, de talán még szerencse,
szellemem működik,
Áthat az élet igenlése, agyamban
remény rejtőzködik.

Üvölt a csönd

Éjszakánként sokáig kerül az álom,
Üvölt a csönd, s nyugalmam nem találom,
Kalandozom a múltban és a mában,
Álmodni vágyom és hinni a csodákban.

Hinni, életem lehet olyan, mint régen,
Bízni, jut még számomra csekélyke éden,
Hallani szeretném a varázsszót, papa,
Érezni, hogy szeret a számos unoka.

Hajnalodva megérint egy hűvös hullám,
Eszmélve, a valóság sziklaként hull rám!
Az áhított csodát mégis-mégis várom,
Bár ez kétes, mint minden a nagyvilágon!

Ideje lesz tollat fognom

Ideje lesz tollat fognom,
jut is tán' erőmből.
Formálódik akaratom,
múzsám is dörömböl,
Találnék a közelmúltból
még további érvet,
Lett-lészen az erősségem
a lelki harcművészet!

Zabolázom érzelmeim,
győzködöm elmémet,
A negatív gondolkodás
kapott végleg féket.
Nem volt könnyű megtenni a
damaszkuszi utat.
Alakul már az agyamban
egy másféle tudat.

Amikor a rossz és a jó
döntetlenre fordul,
Bizakodik a páciens,
örömkönnye csordul,
A bús, sötét gondolatok
átesnek a rostán,
Kevesebbet elmélkedik,
vélt vagy valós sorsán.

*Hála az Égnek vagy nekem
(Tündéri Asszonyom névnapjára)*

Nehéz napjaimnak, vélem
messze még a vége,
Mégis, még is köszönettel
tekintek az égre,
Amiért több mint húsz éve
Téged mellém adott,
Ki tehette volna? Csak ki
jövőről tudhatott!

Gondtalan éveink után
jött egy próbatétel,
Részvétet látok szemedben,
s tudom, mit érzel.
Szeretetet és aggódást,
s mindenek felett,
Gyöngéd, törődő szándékot,
mit ember nem feled!

Oly kiszolgáltatott lennék,
s magányos Nélküled,
Ahányszor belegondolok,
elfog a rémület!
Ki vigyázná éjjelente
féltő gonddal álmom,
S ki volna kinek lelke
őszintén kitárom?

Belőled mérítek erőt,
a nehéz napokba,
Senki, de senki nem léphet
a halvány nyomodba,
Ha nem lennél is vágynék Rád,
itt legbelül érzem,
Úgy vélem, ha mellettem vagy,
már nincs mitől félnem.

Levél Fiamnak!

Köszönetemet szóban mondanám,
De könnyek nélkül írásban sem tudom.
Mit értem tettél nehéz napjaimban,
Elfeledni, míg élek nem fogom.

Voltak idők mikor szomorkodtam,
Hiszen csak teltek és teltek a napok,
Aggódva gondoltam, nincs talán baj,
Mivel alig hallottam Rólatok.

Fogtok Ti is hasonlót érezni,
Midőn szárnyára bocsájtjátok Katát,
Aggódni fogtok, hogyan éli majdan,
Az életben vívandó sok csatát.

A szülő aggodalma kortalan,
Féltésben, szeretetben bővelkedik,
Nagy ajándéka az a kegyes sorsnak,
Ha ez az érzés viszont is működik.

Talán lehettem volna jobb szülő,
Foglalkozhattam volna többet Veled,
Mégis mindmáig jeles példa lettél,
Jólelkű és nemes a jellemed.

Szerencsés embernek érzem magam,
Ki nem csalódott szeretett fiába'
S bárhogyan is alakul életem,
Úgy vélem, már nem éltem hiába!

Mindent köszönök, szeretettel Apa

Az öreg diófa alatt

Nyár van! Ülök az öreg diófa alatt,
a tenyérnyi birtokon minden üdezöld,
szépek a fák, a szőlő bő termést ígér,
s ámulok, mily hálás tud lenni a föld.

Megszenvedett jutalma ez az embernek,
amelyet kitartó munkájáért kapott,
már a tavasz is csodát varázsolt ide,
de örökös élményt, mindig a nyár adott.

Jó lenne még néhány évig üldögélni
a szívemnek oly kedves szép helyen,
érezni a nap melegét, gyönyörködni
benne, amint félkél, s amint lemegyen.

Szeretem e helyet, gyakran ide vágyom,
a természet gyönyörű, itt más az élet,
szabadság van, kortalanság, derűs vagyok,
s tán' feledni is tudom az öregséget!

Bölcsebb lettem

Bölcsebb lettem mostanában,
elfogadom helyzetem,
Belső békém őrzéséhez
érzem segít a hitem.

Értékelem az életet,
megélek szép napokat.
Nem akarok minden áron,
gazdag lenni, s boldogabb.

Nagyratörő igényeim
nem voltak és nincsenek,
Garast sem ér az az ember,
kit vagyonáért becsülnek.

Magam útját járom mindig,
tudom olykor rögzösebb,
Akkor sem adom már alább,
ha egy kétes üdvösebb.

A világnak szépségeit
amig tudom, élvezem,
Ami csodát még kihagytam
Ha lesz időm, felfedem.

Kiélezett helyzetekben,
sosem voltam hangadó.
Indulatos ritkán vagyok,
úgy érzem ez tartható.

Az emberi ostobaság,
talán most már elkerül,
Zavartalan csendre vágyom,
így tán' több vers sikerül.

Gyönyörködöm

Gyönyörködöm a hét szép unokámban,
hol személyesen, hol küldött képeken,
örömteli számomra látni, s tudni,
gyermeki boldogságuk mily végtelen.

Ha sok a színes program, közös az élmény,
a több irányú ismeretszerzés öröm,
szeretetteljes az érzelmi élet,
az eredmény biztosan visszaköszön.

Hatalmas ebben a szülői érdem,
vélem a folytatás esélye is nagy,
boldog felnőtteket vizionálok,
s az sem baj, ha mindből nem lesz doktor agy!

Elmentek a „Gólyák”!

Útra kelt a család kis és nagy gólyája,
Kezdődik életük önálló próbája,
Egyik északnak ment, a másik meg délnek,
Aggódó nagyszülők izgulnak és félnek.
Nem a tanulás az, mi aggasztja őket,
Honvágytól féltik a drága csemetéket.

Az ifjabb lányka alig múlt tizennégy,
Mikor leszáll az éj, vélik lesz üdvözlégy,
S minden, mi oldja a várható honvágyat,
Mely segít feledni az otthoni ágyat,
A családi fészek kellemes melegét,
A napi programok megszokott menetét.

A másik kishölgynek valamivel könnyebb,
Éretten vág neki, s az átlagnál bölcsebb,
De így, hogy „a kocka végleg el van vetve”,
Bizony, az ölelés nem megy csak könnyezve.
Hiszen a „Rubikont” nem könnyű átlépni,
Az egész családtól immár külön élni.

Egy hét elteltével, érkeznek a lányok,
Boldognak látszanak, fülig ér a szájuk,
A friss élményeket nem győzik mesélni,
Oly nagyon lelkesek, öröm rájuk nézni.
A nagyszülők szíve nyugszik egy időre,
Látják már a két lány nem hamupipőke.

Szeptembertől Janka unokám a Szegedi Radnóti Miklós Kísérleti Gimnázium tanulója, Kata unokám a Budapesti Műszaki Egyetem hallgatója.

KÖSZÖNTŐK

Lengyel István „Hercegem” 60. születésnapjára

Hatvan éves a vendéglősök „Hercege”,
Ki évekig volt a szerencse gyermeke!
Még gebinesként csinált üzleti csodát,
Melyből évekig élte mesés fénykorát!

De a szerencse tudjuk olykor változó,
Így meg kellett ragadni a kínálkozó
Profilváltási lehetőség üstökét,
És vállalni a bútorgyártás ördögét!

Kocsmárosból bútorgyáros, na de illet?
Ezerből egy talán, aki rá nem fizet!
De ki pályázni tud és van is egy „gyámja,”
Nem biztos, hogy elvész egész vagyunkája!

Jól is ment a biznisz vagy esetleg mégse,
Így került az üzem havi haszonbérbe.
Bérlő bérbeadó gyorsan összetűztek,
„Herceg” tanújaként engem is idéztek.

Két fél vitájában alig akadt szünet,
Megunta a bérlő, s okozta a tüzet!
Az üzem leégett, örült is a tulaj,
Biztosítás pénzből lett tervezve Havay!

De gyorsan kiderült a térítés cinó,
Mindent összevetve alig pár millió!
Lett nagy rohangálás, szélsőséges tervek,
Ügyvéd és behajtó ki kicsodát ver meg!

Végül a józanész felülkerekedett,
Ügyvédek tépázták szét az idegeket!
Éveken keresztül az ügyet fektették,
A szemük sem rebbent a lóvét eltették!

Kiábrándult ügyfél hiába várt csodát,
Egyszer csak elérte hatvan éves korát!
A jogi csűr-csavar oly hosszúra nyúlott,
Hogy új pályázatra lehetőség nyílt!

Sikeres pályázat, újjáépült csarnok,
Vállalt sok munkahely, „alkalmatlan majmok”!
Újfent sok adósság, no meg a jelzálog,
„Pénzverde éjszaka,” nappal ismét álmok.

Az utolsó percben megtörtént a csoda,
„Hercegnek” a gyárért nagy pénzt adtak oda,
Vele együtt most már mi is örülhetünk,
Mert ha ritkán is, ma nagy kanállal eszünk!

Születésnap, névnap, együtt gratulálom,
Mert, hogy két buli lesz, az mind marad álom!
A fenti sorokért senki meg ne vessen,
Szerencsés „Hercegünk” az Isten éltesen!

Szabó Janika 50. születésnapjára

A minap érkezett a meghívólevél,
Pároddal pénteken a Bikában legyél!
A vendéglátásnak célja ismeretes,
Jani 50 éves, szinte döbbenetes!

Ma megállunk kissé a nagy rohanásban,
Kirúgunk a hámból, fogódzunk egymásban!
A vendégkoszorú igen változatos,
Egy a közös bennük végül mind kapatos!

Mikor a férfiak leöntenek párat,
Vélnek önmagukban nem csekélyke vágyat!
S jaj, a pasik vágya csupa tűz, mohóság,
Vágyakozva néznek minden bájos rózsát!

Van egy józan vendég, mit már ő is restell,
Inti is a többbit lassabban a testtel!
Szívlelvén az intést, szelídülnek sorba,
Fellángolt vágyukat ölik tovább borba!

De, hogy a gyönyörből kapjanak egy cseppet,
Jani ígér nekik még egy ingyen estet!
Hogy a nyugodt légkör biztosítva legyen,
Idős Szabó bátyám kell, hogy velünk egyen!

Így aztán a kedély lassacskán, de kihűl,
Ez által minden hölgy végleg megmenekül!
Így történik ez már hosszú évek óta,
Az évek mennek, de ugyan ez a nóta!

Kívánom, menjenek még vagy ötven évig,
Jani és családja élete végéig!

Réz Attila és Ágnes névnapi köszöntője

Épp, hogy kipihentük az Újesztendő napját,
Már is köszönhetjük Ágit és Attilát.
Szeretettel jöttünk mindnyájan hozzátok,
Gyakorlatból tudjuk, hogy jó a konyhátok.

Értitek a módját a vendéglátásnak,
Se vége, se hossza a menükártyának.
Van itt aperitif, leves, pörkölt, sütek,
Elpilledt vendégek majd mind kábán ülnek.

Hozzájárul ehhez a desszert és kávé,
A sör és bor után legtöbb férfi málé!
Ez utóbbiak, mind abban reménykednek,
Talán a háziak zenészt nem rendeltek.

Mert ha ropni is kell sok uram-bátyámnak,
Lehet visszaadni a rokkant kártyákat.
Nos ha visszavennék, akkor lennének gondban,
Parkolni nem tudnánk soha horvát honban!

Akit még érinthet a felülvizsgálat,
Bizakodjon, mert tán hagynak meg néhányat!
Tutira az mehet, ki tudja a frankót,
S kerekesszékekben járja el a tangót.

Gondolom itt is lesz, ki felvállalja bátran,
S felülvizsgálatra így mennek el páran!
Akinek sikerül azon melegében
Bulit kell rendezzen a Hotel Csipkében.

Az újabb bulinak több kára, mint haszna,
Mert a fogyókúra tovább lesz halasztva.
No de üsse kavics nem ez lesz az első,
Ha bajunk esnék, hát elvisz majd a mentő.

A fehérnépeknek akkor kell helyt állni,
Keményebb lesz, mint a parketten ugrálni.
Azért ne fessük az ördögöt a falra,
Mert ha megjelenik, csapkod jobbra, balra.

De ezt nem kívánjuk magunknak se másnak,
Legfőképpen pedig a házigazdáknak.
Kiknek meghívását ezúton köszönjük,
Sok-sok szeretettel mindkettőt köszöntjük.

Egy tündéri asszony névnapjára
(Edina napra)

Ahogy körbe nézek ragyogó a látvány,
Ismét együtt vagyunk, semmiért nem adnám!
Szülők és gyerekek, no meg a sok barát,
Meleg szeretettel köszöntjük Edinát.

Mindnyájunk részéről egységes az érzés,
Edina egy tündér, ez nem lehet kérdés!
Bárki hozzá fordul, átérzi a gondját,
Segít ha teheti, tüstént nyújtja jobbját.

Tapasztaljuk, lelke kezdetektől nemes,
Igaz, korrekt barát, nyíltszívű, egyenes.
Férje, aki egykor elnyerte a kezét,
Sok erénynek adja szintén tanújelét.

Nem kérkedik ezzel, nagyon szerény barát,
Szenvedélye egy van, sokat edzi magát.
Nagyétkű barátok irigykedve nézik,
Ideális súlyát koplalásban vélik!

Nem biztos, hogy jól jár, aki reá hallgat,
Van kinek jobban áll a rubensi alkat!
Itt van az ünnepelt, ha gömbölyűbb lenne,
Szavamra rubensi angyalka lehetne!

Sok férfiú álma a gömbölyű forma,
Van, aki úgy tudja ilyen a sexbomba!
Akkor pedig mi is boldogok lehetünk,
Mert a kívánt formát közelíti nejük.

A koccintó italt mielőtt kiöntöm,
Edinát még egyszer szívemből köszöntöm!

*Egy szenvedélyes vadász, Zöldhegyi Nándor
50. születésnapjára*

Erdőkön át hallatszik hangja,
Mikor jelez a vadásztülök,
Van közöttünk egy megszállott, ki
E hangra mondja, már is jövök!
Rohanva kapja puskáját,
Fütytyentve hívja a hű kutyát,
Még időben szeretné becserkészni
A legszebb őzsutát!
Biztosat azért nem tudni,
Hogy ez-e a nagy sietség oka,
Az Ő korában még hihető
Egy meghitt pezsgős vacsora.
Lehet az erdők legszebb vadja,
Egy törékeny, bájos őz alak,
S a fegyverhasználat helyett
Jöhetnek csábító szép szavak!
De mielőtt végleg elragadna
Az irigykedő, sanda képzelet,
Gratulálunk, hogy egészségben
Élted meg, az ötven évedet.
A vadász ösztönöd fogytával
Egyet értesz majd velem,
Örömök közt az a nyerő,
Mely otthoni, s fegyvertelen.
Belátva mind ezt, a jövőben
Futni hagyod a sok-sok őz gidát,
Joggal reménykedhetsz benne,
Hogy a házi őz is megbocsát!
Nem kell többé rejtőzve állnod

Zsákmánnyal csábító lesen,
Arra figyelj, hogy a vadásztülök
Otthon szóljon, szerelmesen!
Meglásd, a respekt igen nagy lesz,
S boldogságtok nem lesz álom,
A következő ötven évre
Mindnyájunk nevében ezt kívánom!

„Gyógyító” barátunk, Dr. Zsubori Zoltán köszöntője

Ne hagyjon el engem a múzsa kegyelme,
Míg jeles barátom nem veszem nyelvemre.
Hogyan is köszöntsem, hogy ne legyen sértő,
De tudjuk meg róla, hogy mikben szakértő!

Régi a barátság, anno fiatalon,
Nálunk nélkül ritkán telt el vigadalom.
Tudtuk sok pincéről, hogy milyen a bora,
Ez az időszak volt a kalandozás kora!

Így telt jó néhány év, kezdtünk szelídülni,
Majd a kosárlabdát próbáltuk büvölni!
Orvosok, civilek vívtunk sok nagy csatát,
Nem győzték gipszelni a sok orvos bokát.

Ahogy alábbhagyott a sportszerű szellem,
Kosarazni kezdtünk női csapat ellen!
Ha a különbséget tudnám zongorázni,
Talán én lehetnék a nagy Fischer Anni!

Szoros emberfogás, test elleni játék,
Nem féltünk ütközni, sőt javunkra vállék!
Házasságok miatt szűnt az édes robot,
Míg a női csapat végleg el nem fogyott!

Nem tudtunk mit tenni, mi is odébb álltunk,
Még egy élvezetet újra kipipáltunk.
Ekkor egy időre szétváltak az utak,
A haver figyelme az erdőkbe mutat.

Régen latolgatta, puskát kéne venni,
Így tudna otthonról napokra elmenni!
Mert a vadász ember alibije biztos,
Ki másra gondol, ott a fantázia piszkos!

Az elhatározást majdan tett követte,
Az újdonsült vadász a fegyvert megvette.
Ekkor kezdődött el az a szabad élet,
Amelyet irigyel sok-sok férfi lélek.

Vadász feleségek mindegyike károg,
Mert a hites uruk többet lő mint mások.
Zokon a fehérnép főleg akkor veszi,
Ha az Ő vadásza ezt nem otthon teszi.

A puskások közül egyik sem oly buta,
Tudják az anyánál sokkal jobb a suta.
Ezen állításról mind úgy nyilatkozik,
Kizárólagosan vadra vonatkozik.

Tudom mára elég eme szurka-piszka,
Így a köszöntéshez kanyarodjunk vissza.
Látom az ünnepelt habzó söre dagad,
Továbbá a szomjas nőket, férfiakat.

Proszit kedves barát poharunk cseng érted,
Akkor is légy boldog, ha a szép kort éred.
Lesz e még dicsőség? Szíved sose bánja,
Jó, hogy az embernek ennyi a barátja.

Barátaimnak bizalmasan!

Kedves Barátaim becsüllek Titeket!
Tudom, tisztelitek bennem az öreget,
Aki nem is oly rég szebb napokat éltem,
Ritkán rám találó kalandtól sem félttem.

Utolsó kalandom, most kezdem csak vélni,
Amikor elkezdtem újfent asszonyt nézni!
Nem tudom hol vettem a cselekedet hevét,
Életem végéig iszom édes levét.

A döntés talányos történt-e ez jókor,
Az érzés még kábít, mint jóféle ó bor!
Még ma is bizserget némi tavasz féle,
Tán még odébb van a férfi világvége!

Meghitt együttlétre még mindketten vágyunk.
Sajnálatos, együtt nem minden nap hálunk.
Tudom, nemsokára eljön majd a bajság,
Már most is csak emlék a szilaj fiatalság!

Megleltem páromat, nem kell újabb kvóta,
Úgy is minden hölgnél hasonló a nóta!
.Már intem magamat lassan a vágtaival,
Kell majd ez az erő az idő múltával!

Azért jól esik még Veletek mulatni,
Csábos asszony szemek legmélyén kutatni!
Majdan, ha indulok a másik világba,
Úgy emlékezzetek, mint igaz barátokra!

Jó barátunk Jenő 60. születésnapjára

Társaságunkban van egy igen jó barát,
Ki mostanság éli legszebb férfi korát.
Sportos életvitel, nagyfokú szerénység,
Üzleti sikerek, nagyon kevés vétség.

A jó kedély mellett mértéktartó zrika,
A nők leghőbb vágya az ilyen fajta bika!
Aki még nem tudná, ki ez a nagymenő,
Annak elárulom, jó barátunk Jenő!

Ennyi pozitívum öröm e vagy bánat,
Ezt kell éreznie bájos asszonyának!
Ahogyan mi látjuk házasságuk boldog,
Elkerülik Őket az anyagi gondok.

Ha tele a pasi „belső értékekkel,”
Kevés nő törődik egyéb kérdésekkel!
A gyerekek tudják, az igazat szólva,
Hogy jó helyre hozta Őket is a gólya.

A gondoskodásnak nincsenek szűkébe,
Apjuk, Anyjuk ügyel mindkettő léptére.
Az ilyen figyelem mostanság már ritka,
De, hogy mire elég, az a jövő titka.

Hosszú évek alatt lesz még néhány veszély,
De a boldogságra megvan minden esély.
S hogy ez az esély valóra is váljék,
Születésnapodra legyen ez ajándék!

*Vadász barát tréfás névnap-i köszöntője
Zoltán napra*

Sok boldog névnapot kedves Zoltán barát,
Úgy is köszöntünk, mint legfrissebb nagyapát,
Reméljük, a gólya hoz még néhány babát,
Akkor anyagilag fel kell kötnöd gatyád!

Addig bírod lével, míg a gyerek egyke,
Sokasodván nem lesz mindegyikre pityke!
Egyben reménykedhetsz, akkor jut is nekik,
Ha a nyugdíjadat vég nélkül emelik.

Tréfát félre téve teljesült az álmod,
Már babázással is bővílhet világod!
Amennyi időt szánsz eztán' unokára,
Annyival kevesebb jut vadászgatásra!

Tudjuk bármennyi lesz unokáid száma,
Te maradsz a környék legnagyobb vadásza!
Ne felejtse azonban, ha célzol a vadra,
Nagypapaként most már kellhet a viagra!

Ha eléd kerülne még egyszer egy suta,
Abban reménykedjél, nem üt meg a guta!
Fajtádat ismerve ettől sem kell félni,
De már Te is kezdhetsz sorsoddal békélni!

Zalán unokám születésére

Kedves Barátaim örüljetek velem!
Még egy unokám van ki tovább viszi nevem!
Atyai szándékom vejem jóváhagyta,
Így Toriska mellé a Jekő nevet kapta!

A világra jötté nem volt oly egyszerű,
Elég méretes volt és nem volt tűfejú!
Nem tudott áttörni a kijárat falán,
Így aztán császárral született meg Zalán!

Volt külön kórterem, saját orvos, bába,
Végül azt sem tudtuk kiket illet hála!
Biztonságból történt köldök vér levétel,
Hát mit is mondhatnék, nem egy kicsi tétel!

De mindez nem számít, egy valami fontos,
Anyá, gyermek jól van és az apa gondos!
Gyermekgondozásból nagy tervek születtek,
Sírós éjszakák, s a szülők kilettek!

Más ám a gyakorlat és mások az elvek,
Nyűhetetlen Nagy, egyre többet kellhet!
Rohan Ő azonnal, ha lánya keresi,
Segít erőn felül, amíg csak teheti!

A gyermekgondozás biztos nem egy Havay,
Soká lesz a srácból két méteres „lapaj”!
De mire kinyílik végleg a kis elme,
Rájövünk, hogy ez lett életünk értelme!

*Jekő György igazgató uram névnapjára
„Hercegem” György napi köszöntője, általam fazonírozva*

Majd öt kilométert jöttem ma serényen,
Míg borháznak mondott tanyádig elértem!
Részemről szerencse, hogy ezt is megértem,
Szívből köszöntelek mindnyájunk nevében!

Közös élményekből néhányat mesélek,
Mely következtében jókedvet remélek!
Kerős tanárain, gondolok most rátok,
Tudom köszönetre mindannyian vágytok.

A matek órától én ma már nem félek,
Feledni nem tudom, biztos, amíg élek!
Mert, hogy e tantárgyat ki más taníthatta,
Jekő tanár uram a Kerónak atyja!

Felelni matekból nem egy könnyű dolog,
A sok diák szíve a torkában dobog.
Feszülten figyelik, hol nyílik a napló,
Tegnap este persze még bömbölt a magnó!

Ezzel Jekő uram nem sokat törődött,
Engem szólított, s az óra kezdődött!
Feltételezhető, Ő már akkor látta,
Hogy tudhat valamit ez a kis izgága!

A sok feleletnek ám megjött a haszna,
„Herceg” lett a végén ez a kis mihaszna!
Úgy tudtam számolni, meghányni és vetni,
Egy vendég sem tudta számláim követni!

Igazgató uram szerette a mókát,
Mulatós éj után néha elszunyókált!
Reménykedtünk benne csak jókat álmodik,
S matek óra végén pihenten távozik!

Óra végeztével elmúlt a veszély,
Nem fenyegetett már a tanári szeszély.
Másnap az izgalmak kezdődhetnek újra,
Ha csak minden diák a leckét nem fújta!

Ilyen történetet mondhatnék vagy százat,
De magamba fojtom a heccelési vágyat.
Lényeg, hogy mi tudjuk a sok kópéságot,
Bejártuk mi ketten ezt a fél világot!

Egyben biztos lehetsz, ha szólítasz, jövök,
Minden feladathoz, hogy ha kell, felnövök!
Tudom ma már én is hol a legjobb ó-bór,
Hiszen mindig kijut nekem is a jóból!

Mondhatnám a köszöntőmet még sokáig,
Hallgathatnátok azt az Isten untáig.
Ma viszont mi ide azért jöttünk össze,
Hogy társaságunk a György napot köszöntse!

Isten éltesen hát kedves jó cimbora,
Lássuk, mit tesz velünk az ünnepelt bora.
Körülnézve látom, van minden mit eszünk,
Nagy mulatás nélkül biztos el nem megyünk!

Lengyel István
„Hercegem”

Erzsike és Béla 60. születésnapjára

Barátaink miatt ragadtam ma pennát,
Rímeikben köszöntöm Erzsikét és Bélát!
A feladatokra még mindkettő pattan,
Alig hihető, hogy életkoruk hatvan!

Ez az időszak még vidám, örömteli,
Ezért irigykedik minden korombeli!
De már az egészség néha napján dadog,
Szerencsére most még várhatnak a papok!

A hatvanhoz szokás néhány évet csenni,
De már nem érdemes nagykabátot venni!
Nyugdíjasként jöhet ily kényszerű döntés,
Lehet választani: vagy ruha, vagy söntés!

Netán a választás utóbbira esnék,
Rokonok, barátok, mind örömmel vennénk!
De szeretetünket nem ez motiválja,
Jellemetek az, mely a sok próbát állja,

Csupa pozitívum és segítő szándék,
Felsorolásuktól én most el is állnék!
Egy valami még is megkerülhetetlen,
Vendégszeretetek, mely felbecsülhetetlen!

Kedves barátaink, talán ennyi mára,
Emeljünk poharat a Bagi családra,
Kívánunk számukra hosszú szép életet,
Boldogan éljék a további éveket!

„Hercegné” Magdika névnapi köszöntője

Felkészültünk, hogy hallunk itt ma sok mesét,
Míg köszöntjük egy életművész hitvesét!
Reméljük, hogy az ünnepelt is kap ma szót,
S végre megtudhatjuk Tőle a valót!

Többek között, hogy élete oly boldog-e,
Mint amennyi ez ünnepeltnek érdeme!
A kezdetekben nem gyötörte lelki kín,
Míg meg nem tudta, választotta alfa hím!

Később ebből akadtak kis és nagy bajok,
Mert úgy tűnt, mást is ölelnek a tárt karok!
De rendre kiderült, ez csacska vélelem,
Így, ezért oldódott a feszült félelem!

Érdekes viszont, ha ily gyanú felmerült,
Neje birtokába újabb ékszer került.
E nagyvonalúság megint kételyt indukált,
S eltűnődött, vajon férje mit csinált?

Nos, egyszer csak a mókus kerék véget ért,
Ünnepeltünk lelki békéje visszatért!
Casanova megtérve bőszen vezekel,
S immár csak a dicső múltról szövegel!

Az ünnepelt előtt emeljünk kalapot,
Hogy volt türelme kibőjtölni e napot.
Kérjük, e szép napot több ilyen kövesse,
Magdikát az Isten sokáig éltesse!

Janka unokám névnapjára

Május legszebb napján ünnepeljük Jankát,
Korban a második nagyszerű unokát.
Régi emlékeket idéz az Ő neve,
Melytől emelkedik szívverésünk heve!

A felmenők közül többen is viselték,
Az utódokért a lelküket kitették.
Ezért kicsi Jankám kövesd példájukat,
Élj példás életet, becsüld családotodat!

Legyél büszke arra, hogy e nevet viseled,
Szeretnénk, ha minden sikerülne Neked!
Eddigi életed látjuk, hogy jól halad,
Ezen úton menjél, s a siker megmarad!

Szeresd testvéreid, mert Ők is szeretnek,
A fiatalabbak remélem követnek.
Ezért mindegyiknek a jó példát mutasd,
Lelked mélyén folyvást csak a szépet kutasd!

Erényid ismerjük kitartás, szorgalom,
Ezek kísérenek végig az utadon.
Lelked tárházában legyen sok szeretet,
Segíts mindenkinek, kinek csak teheted!

Ha a tisztességet mindig felismered,
Az emberek előtt jól cseng majd a neved.
Lehet e soroknak még kis részét érted,
De már most igyekszem elmondani Néked!

Majdan, ha betartod minden intelmemet,
Büszke lesz családod, s együtt örül Veled!
Ígéretes jövőd, hogy beteljesedjék,
Névnepodra legyen ez örök ajándék!

Nándor barátunk névnapja alkalmával

Közel a városhoz van egy modern tanya,
Új annak teteje és a legtöbb fala.
Vannak jócskán szobák, elől is meg hátul,
Gyakran csurig tele sok vendégvadásztól.

A vadászok mellett jönnek ide mások,
Többnyire rokonok, no és mi barátok!
Alig, hogy érkezünk poharunk már teli,
Így aztán elkezdjük Nándort köszönteni!

„Hercegem” az első, verse vég nélküli,
Tart még a türelem mindenki viseli!
A csapongó szöveg már- már szinte kábít,
A rím és szótagszám nála mit sem számít!

Folytatásként aztán én is következem,
Csapatunk türelmét többnyire ismerem.
Ezért mondókámat rövidebbre fogom,
A mások idejét így kevésbé lopom!

Az Isten éltesen kedves Nándi koma,
Tudjuk felséges lesz ma is a lakoma!
Láttuk érkezéskor, a pörköltet főzted,
Közben a söröket inni alig győzted!

Nyugodt habitusod mostanra már heves,
Ennyi sör után biz nem is kell a leves!
A kínálás folytán behúzzunk mi is,
Az evés, ivásban, kezdődhet a finis!

Megy az evőverseny, senki le nem marad,
A szeszfogyasztás is igen szépen halad!
Legtöbbünk úgy érzi, hogy a gyomrunk teli,
„Hercegem” mégis a sülteket keresi!

Jön a csúcs produktum a nagy trakta végén,
Az ünnepeltünknek édesanyja révén.
Asztalra kerül sok, különleges desszert,
Nem győzzük dicsérni az ősz hajú mestert!

Így megy ez rég óta minden alkalommal,
Felér a vendégség egy lakodalommal!
Köszönjük Nándornak a lehetőséget,
Kívánjuk, szokása sosem érjen véget!

*Útravalók egy jeles nap alkalmával
Gréti névnap-i köszöntője*

Örömmel érkeztünk a csodás tanyára,
Köszöntőt mondani Gréti névnapjára!
Grétinek ez a nap különleges ünnep,
Mától az ünnepelt az öregek közt ülhet!
Reméljük, régóta vártad ezt a napot,
Isten éltesen hát, sok boldog névnapot!

„Bölcsék” között ülve tapasztald a valót,
Tanácsként elmondok néhány útravalót!
Vannak érdemeid nem egy és nem kettő,
De a tapasztalat hiányzik rettentő!
Van küzdés mögötted előtted sok „gálya...”
A gyengék csüggednek, de az erős állja!

Erős akkor lehetsz, ha akaratod kemény,
Akkor csodákra is reális az esély!
Amikor az esély ritkán megjelenik,
Ragadjad üstökön, míg erődből telik!
Legyen önbizalmad, jelentős terveid,
Mindig maradjanak tiszták eszközeid!

Hivatásod lehet bármilyen mesterség,
Életed hassa át humánum, emberség!
Köszönd Teremtődnek a gondos szülőket,
Életed végéig becsüld, szeresd őket!
Mert ők egyengetik mindenfelé utad,
Családod az, ki a lelked mélyén kutat!

Meglásd, őket tölti el nagyobb izgalom,
Ha majd jegygyűrű ragyog az ujjadon,
Még ha tudják is, hogy nem visznek messzire,
Aggodalmukat nem értheti senki se!
Ezért légy óvatos a szívügyek terén,
S ne add meg magad játszi könnyedén!

Mert ki könnyen eléri azt, akit szeret,
Teljesült vágya után gyorsan elmehet!
Érdem szerint válaszd az igazi párod,
Futó kaland helyett tanácsos kívárnod!
Tanulj meg bölcsen dönteni, s majd élni,
Csak így lehet boldog életet remélni!

Jenő barátunk névnap-i köszöntője

Elérkeztünk immár a nyár derekához,
Jöttünk köszönteni az egyik baráthoz.
Itt a família apraja és nagya,
Ma van ünnepeltünk szokásos névnapja.

Csúcs a vendéglátás, ezen nincsen vita,
A grillsütő mellett szorgoskodik Csitta!
Sistereg a bélszín, csirkemell és tarja,
Kap mellé salátát, ki azt is akarja!

Italkínálatnak se vége se hossza,
Kábulattól magát senki meg nem fossza!
Ahogy a hangulat egyre emelkedik,
Férfiak a nőket már is nézegetik!

Idő múlásával csakhamar kiderül,
A férfiak vágya ennyiben kimerül!
Van ugyan közöttünk egy kicsike kakas,
De hozzá a hölgyek mindegyike magas!

Kénytelen kelletlen, de végül belátja,
Itt a tuti partner törvényes arája.
Aki a hölgyeknél esélyesnek számít,
Maga az ünnepelt, ki viszont nem kábít.

Róla régtől tudjuk végtelenül csendes,
Hogy a családjához mérhetetlen rendes,
Hogy rokonait, barátait tiszteli,
Hogy öröme, bánata, oly mélyen emberi!

Köszöntésként kezdjük a kezeit rázni,
Míg fentieket neje nem kezdi kontrázni.
De nincs indok, amely Őt feketére fesse!
Jenő barátunkat az Isten éltesse!

Edit névnapi köszöntője

Mozgalmas életem túljutott a delén,
Amikor a jó sors tündért küldött felém.
Múlóban volt bennem már a vadász ösztön,
Ezért elméláztam, nem ugrottam rögtön.

No, meg visszafogott nem is kevés kétség,
Sorsom fordítása lesz ki szerint vétség!
Mivel egy ideje házasságom kihűlt,
Jobban megnéztem, ki utamba került!

Ismertem én már Őt, de régtől nem láttam,
Volt egy nehéz döntés aztán belevágtam!
Kialakult köztünk az a harmónia,
Amelyre úgy mondják, jön mint a lavina!

A bő tizennégy év korkülönbség eltűnt,
A döntésem kapcsán a kétségem megszűnt.
Később kiderült, hogy a jelen csak kezdet,
Nagyobb durranás volt, mikor főzni kezdett!

Ahogy főztjét ettem nagy örömmel nézte,
Házias ízei anyámat idézte!
Főző tudománya ügyünknek csak használ,
Úgy spórol a lelkem, akár csak egy kasznár!

Csaló a jó szándék, ha különbözők vagyunk,
Nekünk nagy szerencsénk, egyre jár az agyunk!
Van azért hibája neki is, mint másnak,
Kimondja mit gondol, amit bánhat másnap!

Több olyan ember van kiben sok a gazság,
Annak szembe mondja, hogy mi az igazság!

Ebből következik ezután sok tusa,
Innen származik a legtöbb konfliktusa!

Hadakozás közben gyakran van sok menet,

Ez nem csak hibája, erénye is lehet!
Attól függően, hogy a tisztesség skála,
Az ítélkezőknél mikor, merre áll!

Ha a hibáiból több már nem jön elő,
Nékem-e menyecske végleg megfelelő!

Azon kis időre, ami van még hátra,
Nekem biztos nem kell a további vágta!

Rigolyáim pedig, mint eddig, viseli,
És a bosszúságát továbbra is nyeli,
Ha hiányzom neki, mint a kenyérfalat,
Ez lesz életemben a legszebb kapcsolat!

*„Hercegem” névnap-i köszöntője, az általam megnyitott
kiállításával egy időben*

Névnapján köszöntünk egy régiség-vadászt,
Kinek gyűjtéséből kiállítást találsz,
A Végh kúriában, ahol kapott helyet,
S látogatóként sorban hajtunk fejet!
Van sok kitüntetés, rendjel, antik csodák,
Portrék, dísztörök és egyéb relikviák.
Megnyitó beszédemből, már azt is tudjuk,
Hogy eme szép szimbólumok, rögzös útjuk
Során, jelentettek nagy-nagy dicsőséget,
Majdan mellőzést, a változások végett!
Ez a kiállítás csak egyik a sorban,
Gyönyörködtünk már több rusztikus bútorban,
No és még előtte a pénzek és érmék,
Mindet összevetve igen komoly érték!
Ily gazdag gyűjtemény nem sok van a honban,
Főleg egy halasi vidéki otthonban!
Amíg ez összejött sokat kellett menni,
A bugyellárist meg gyakran elővenni!
E drága utakat úgy kellett szervezni,
Hogy ne tudja neje, miből tudta venni!
Ebből lett némi félreértés és vita,
S nem volt mindig oly megértő Magdika!
Tudta, hogy férjének van több szenvedélye,
De mindegyikhez már nem volt engedélye!
Hogy hősünk ezt elegánsan korrigálja,
Mai napig ékszerekkel honorálja!

Nem tudni, hogy ez hányszor ismétlődhetett,
Tény, hogy nejjének ékszer gyűjteménye lett!
Az ékszer kiállítás előtt szóljatok,
Mert a nyitó beszédet írni kész vagyok!
A viccelődésért senki meg ne vessen.
„Hercegem” az Isten sokáig éltesse!

Edina 50. születésnapjára köszöntője

Sok közös élményünk érkezett már csúcsra,
A szívünk kapuját ma sem zárjuk kulcsra.
Már benne lakozik eddig számos barát,
Közöttük köszöntjük e napon Edinát!

Edina élete feléhez érkezett,
Ötven éve alatt alig is vétkezett!
Pedig megvolt hozzá minden adottsága,
Erénye megmaradt férje kiváltsága!

Nem csábította el Őt a tiltott alma,
Házasságkötés lett végül a jutalma!
Asszonyként nyílt ki élete virága,
Két szép gyermek, jó férj lett sorsának hála!

További erénye, bizton tudom nem más,
Hogy a szüleivel kapcsolata példás!
Viselkedése több szempontból rendhagyó,
Szerettei között Ő lett a tyúkanyó!

Ki számon tart minden lényeges eseményt,
S nem hagyja kihűlni bennünk a reményt,
Hogy van közöttünk, aki mindenre figyel,
S barátságunkra oly gondosan ügyel!

Ezért is zártuk oly régtől szívünkbe Őt,
Kívánjuk mint eddig, úgy élje a jövőt!
Tovább is legyen a sors hozzá ily kegyes,
Jelleme maradjon mint eddig egyenes!

György napi köszöntő Edina részéről

Hozzád készülődve ma délelőtt tájban,
Jutott az eszembe, talán még sem járja,
Hogy a házigazda hosszú idő óta,
Köszönt mindnyájunkat, s róla nem zeng óda!

Ezért aztán rögvest nekiveselkedtem,
Köszöntő soraim tüstént rímbe szedtem!
Tudom, hogy ez tőlem hatalmas merészség,
Mert Gyuri a legjobb, ebben semmi kétség!

Örömmel érkezvén e kedves tanyába,
Már is tapasztaljuk, nem jöttünk hiába!
Míg Edit a tűznél bőszen sűrög-forog,
Gyuri bácsi borért a pincébe totyog!

Gyorsan elénk kerül a finom lakoma,
Közben rendesen fogy Gyuri remek bora!
Borban az igazság, így hát nemsokára,
Félő, hogy rátérünk országunk dolgára!

Ezen kérdéskörben már régi a vita,
Ennyi tanult ember, hol lehet a hiba?
Fontos-é ez vajon oly annyira nekünk,
Hogy rontjuk miatta számos szép ünnepünk?

Inkább a gazdának kívánjunk sok szépet,
Szeretetet, derűt és jó egészséget!
Igyuk még sokáig Gyuri bácsi borát,
Ezt kívánja Neked e sok régi barát!

„Hercegem” 65. születésnapjára

Ma hatvanöt a vendéglősök „Hercege.”
A társaságok kedvelt mókamestere!
Ha teheti, mindig Ő viszi a prímet,
Hangereje veri az oroszlán hímet!
Kedélye, humora városszerte ismert,
Csípős nyelve nem kímél se embert, se Istent!
A humorérzéke adottság, szerencse.
Derűs habitusa egyben legfőbb kincse.
E néhány csípésért, kérem, meg ne vessen,
Szerencsés „Hercegünk” az Isten éltesse!

Mara unokám első születésnapjára

Gyűlnek a csillagok a Jekő család egén,
Tündér lányok után érkezett egy legény!
Kerek esztendeje a trendet felrúgva,
Mennyből a földre szállt legényünk kishúga!

Első születésnapján köszöntjük Miss Hisztit,
Már is úgy szeretjük, mint skótok a whiskyt!
Oly szépen fejlődik, Teremtőnek hála,
Nem győzzük csodálni, mit produkált mára!

Figyel, mondja, ballag, néhányszor odacsap,
Nem szeretném, amit bátyjától visszakap.
Mielőtt azonban nőnének a bajok,
Védelmül szolgálnak az anyai karok.

Melyekkel az anyja magához öleli,
Kicsi buksi fejét rögvest keblén leli!
Anyá, lánya szíve ismét együtt dobban,
Úgy szeretik egymást, nem lehetne jobban!

A kis csetepaté rögvest el is csitul,
A kicsi fiú is a karok közé simul!
Mert az anyai szív kivételt nem tehet,
Így a fiú is kap rögvest szeretetet!

Végtelen boldogság ezt nagyiként látni,
Többet ér, mint talmi néhány milliárdnyi!
Örülünk, hogy így nő az unokák száma,
S, hogy gyermekeink sem élnek hiába!

Soma unokánk születése kapcsán

Most már ezen év sem telik el hiába,
Elérte a hatot, az unokák száma!
A minap érkezett Soma a kis tökös,
Jekő család egén egy újabb üstökös!

Már kettő fiú van a négy kis hölgy mellett,
Erős vágyak szerint Ő még nagyon kellett!
Más fiúcskát látván nem lesz többé sóhaj,
Teremtőnek hála, teljesült az óhaj!

Az ünnepléséből mi is kaptunk cseppet,
Pezsgőzve láthattuk az egyik legszebbet!
Elfogult nagyiknak ez a kicsi csöppség
Összegezőképpen, tündéri jelenség!

Jövője még titok, a távlatok biztatók,
Tudjuk, hogy lesznek majd kis és nagy buktatók!
De, ha jönnek is különféle gondok,
Legyen az élete, sikeres és boldog!

Barátunk Marianna 50. születésnapjára

Néhány hónap óta még gazdagabb lettem,
Mert barátom által Őt megismerhettem!
Ki mostanság éli legszebb asszony korát,
Háta mögött tudván a megjárt golgotát!

Kedves Marianna, ötven éves lettél,
Tudom érzed súlyát, de még se csüggedjél!
Életed naposabb oldala van hátra,
Megküzdöttél érte, mindenki így látja!

Gyermekeid révben, büszke lehetsz rájuk,
Örülj, hogy rendben az egzisztenciájuk!
A szívügyek terén a sorsuk jól halad,
Úgy tűnik pártában egyikük sem marad!

Tudjuk Ámor nyila Téged is eltalált,
Látod e kerek év elhozta a csodát!
Melyet merj élvezni, oldódj fel a mában,
Legyél egyenrangú mindennemű vágyban!

Oly partner talált Rád, ki állja a szavát,
Becsületes, gáláns, mint egy igaz barát!
Partnerének lenni sok öröm forrása,
Számodra biztos Ő a Grál lovagok mása!

Szívből kívánunk még sok –sok boldog évet,
Mindig érezzed, hogy mi szeretünk Téged!
Szilárd istenhited megadja erődet,
Sokat megért fejem meghajtom előtted!

Szakál Lajos kolléga 60. születésnapjára

Az idő kerekét kissé hátra véve,
Megszületett Lajos pontban hatvan éve!
Hosszú volt az útja bölcsőtől idáig,
A sorsfordulókra emlékszem mindmáig!

Legtöbbjének én is részese lehettem,
Segítettem útját ott ahol tehettem!
Első állomásként egy jó szakács szakma,
Halasi KERÓ-ból került a kalapba!

Néhány dolgos év és további iskola,
Máris oktató lett a szorgos kis koma!
Az új munkahellyel megnyíltak az utak,
Hol diák volt egykor, Ő mutat ma utat!

További tanulás, újabb végzettségek,
Kemény munka gyanánt versenyeredmények!
A sikerek mellett akadtak kudarcok,
Nem villogtak mindig tanított suhancok!

Pedig feszítette mindenkor a zablát,
Fiútól sem lánytól nem tűrte a blablát!
Osztotta az intőt elég vehemensen,
Közben tekintélye ívelt egyenesen,

Én már úgy ítéltém rákerült a sínre,
Ekkor kért tanácsot, mit szólok a hírre,
Mely szerint jelölték polgármesterségre!
Gondoltuk, szükség van ott is emberségre!

Így aztán biztattam, vágjon bele bátran,
Én tartom a helyét, ha esetleg gáz van!
De a kis kitérő fényesen sikerült,
A négy éves ciklus hátunk mögé került!

Visszatérve hozzánk folytatta a gályát,
Tovább fényesítve a megkezdett pályát!
Sok érdeme közül talán a legnagyobb,
Szakmai tekintély, mely máig nem kopott!

Meggyőződése, hogy a szakma papjai,
Régen tudták róla, eljönnek napjai.
Mikor véget ér az utolsó szemeszter,
S lesz Életműdíjas Éttermi Mester!

Kedves tanártársunk!

Hat évtized alatt szép utat bejártál,
A választott pályán fényesen helyt álltál!
Korrekt gondoskodást kaptak szeretteid,
S kitüntetett figyelmet barátaid!

Életed zenitjén nem szabad megállnod,
Biztos van még terved és még számos álmod!
Kívánjuk, hogy ezek megvalósuljanak,
További éveid sikerről szóljanak!

Gellért unokám születésére

Ismét megtalált a Teremtő kegyelme,
Családunkban mától, eggyel több az elme!
Megszületett Gellért a hetedik unokám,
Remélem Benne is lesz annyi tudomány,
Hogy képes lesz majdan folytatni az utat,
Melyet felmenői példája megmutat!
Rá még nem szeretném rakni a keresztet,
Melyet a felmenők képzete teremtett!
Legyen egészséges a lelke és teste,
Életét kísérje siker és szerencse!
Még talány mi ihlette a Gellért nevet,
Nevéből ítélve, még püspök is lehet!
Ha lesz ambíció, szorgalom és robot,
Tarsolyában tudhatja a marsall botot!

A bulik sztárjának! Mara unokám születésnapjára

Köszöntöm a család piciny hercegnőjét,
A testvéri csaták győzhetetlen hőseit!
A mindig táncra kész lábujjhegyen járót,
A legelevenebb leggyorsabb cirkálót!
Unoka buliknak óriási sztárját,
Ahol nem kétséges ki viszi pálmát!
Kedves Kisunokám családunknak gyöngye,
A felnőtt korodnak szépreményű hölgye!
Talán egyike vagy azon unokáknak,
Kinek habitusát már mindenki láthat.
Körvonalazódik a személyiséged,
Régtől megtapasztalt gyémánt keménységed.
Megnyugtató látni, oly fából faragtak,
Sok mindent köszönhetsz majdan önmagadnak.
Adja a Teremtő, soha ne add alább,
Biztos büszke lesz rád így az egész család!

Levél a 16 éves Kata unokámnak

Szívből köszöntelek titokzatos Katám,
Oly keveset látott, távoli unokám.
Ebbéli bánatom nem enyhíti semmi,
Így kénytelen vagyok távolból szeretni!

Azért hírül veszem sorsod fordulóit,
Sikeres életed jeles mutatóit!
Tizenhat év eltelt születésed óta,
Gyermekkorod kerül innentől múltóba!

Kezdődik számodra az a felnőtt élet,
Amely esetemben ér már lassan véget!
Szeretnék neked most fogódzókat adni,
De a szüleidtől fogod azt megkapni!

Kövesd példájukat, a tanácsolt irányt,
Teljes lesz életed, nem érzel majd hiányt!
Göröngyös utadon jön sok próbatétel,
Úgy leszel felkészült, amelyet így érsz el!

Minden nagyszülőnek az a leghőbb vágya,
Unokáját minél boldogabbnak lássa!
Szeretné érteni az esze járását,
Érezni értelme kisugárzását!

Ismerni gondjait, lelki állapotát,
Életszemléletét, öröme forrását!
Látni amint halad a céljai felé,
Hogy ritkán gördülnek akadályok elé!

Nagyszerű unokám szeretném úgy tudni,
Magas régiókba sikerül eljutni!
Lelked egészséges, a tested nem fárad,
Lényedből a derű, harmónia árad!

Maradj érdeklődő, új iránt fogékony,
A jellemed szilárd, soha ne hajlékony!
Legyenek céljaid, szép reális álmok,
Érezd élhetőnek, jónak a világot!

Jázmin unokám névnapjára

Köszöntöm a család bankár csemetéjét,
Aki KES-ben kéri ajándéka részét!
Kinek vásárlását ritka számban jegyzik,
Ami nagyapjának rettentően tetszik!

Ez az első lépés biztos jövőd felé!
A bóvli csillogást ne helyezzed elé!
Mert kinek fontosak távoli céljai,
Annak nem lehetnek felszínes vágyai!

Tanácsaim közül egyenlőre ennyi,
Majdan számvetéskor azt számolod mennyi,
Amellyel nekivágsz a siker útjának,
Így lesz tekintélye pénztárcád súlyának!

Küzdelmes utadat időben tűzzed ki,
A mentén haladva kiderül mi mennyi!
Biztos nem lesz kevés, ha Te is akarod,
Kívánom, segítsen hozzá Őrangyalod!

Lelki érintés
(Janka unokám névnapja alkalmából)

Ritka nagy boldogság a Poet portálon,
Versek szerzőjeként unokámat látnom.
Már Ő is ismeri a rímek titkait,
Örömmel olvasom megható sorait!

Perzsel soraiból a sok-sok szeretet,
Ölesre nyitva az érzelmi szelepet.
Melyből hömpölyög a sok lelki érintés.
Itt már nem szükséges effajta térítés!

Míves szép szavai meggyőzően hatnak,
S vágnak szívembe, mint éle a kardnak!
Látszanak jelei a gondolkodásnak,
Ez már hozadéka a sok olvasásnak!

Nagy öröm számomra, hogy lesz, aki követ,
Neki tán összejön néhány verseskötet!
Nagyon bízom benne, hogy alább nem adja,
S az irodalomnak lesz felszentelt papja!

Karitatív barátomnak, Edinának

Talán elég egyetlen pillanat,
Meglátni, hogy ma is a régi vagy!
Őszinte biztató tekinteted,
Mint annyiszor ismét megihletet!

Születésnapod csak apropója,
Annak, hogy e sorok alkotója,
Elmondja milyen nagyra tartanak,
Kik egészségedre koccintanak!

Az élet egyik legszebb jutalma,
Annak segíteni ki rá van utalva,
Ki mások nélkülözésekor segít,
Az emberség forrásából merít!

Valód az emberek szeretete,
Időt szakítasz sok mindenkire,
Ne bántódj, ha esetleg felednek,
Felemelő érzés: megtehetted!

Légy tovább is az ki eddig voltál,
E szerény köszöntő nem egy zsoltár,
Hozsannázni irántad nem merek,
Téged tetteid minősítenek!

Kortárs nagypapa névnapjára
(András napra)

E jeles névnapon köszöntöm földimet,
Nagy öregek közül az élő egyiket,
Ma Óra emeljük a borral telt kupát,
Legfőbb ha bajunk lesz, eszünk több pirulát!

Mit számít már nekünk legfőbb egyel több lesz,
Óvatosságból ma nem ölelünk hölgyet!
Reméljük, arra még akad más alkalom,
Vélem a hölgyeknél lesz kis riadalom!

Pedig már tudhatnák mi még készen állunk,
Ha a vágy úgy hozza, nem kukoricázunk!
Tudjuk mi még módját a legénykedésnek,
Maradtak nyomai régi dicsőségnek!

Nem ördögtől való a sátoros ünnep,
Nekik is élmény, ha szívük hevülhet!
E tudatban éljél kedves jó barátom,
Élvezd az életet, szívemből kívánom!

A kreatív bajnok
(Zalán unokám születésnapjára)

Hat éves lett mára a kreatív bajnok,
A rend ismeretlen, csak a játék halmok
Tornyosulnak végig tágas szobájában,
Bocsánatos bűn ez, ebben a családban!

A szigorúbb papa szó nélkül nem állja,
De unokája magát ekképpen kivágja,
Zseni a káoszban kiismeri magát!
Ímígyen nyugtatja a kritikus papát.

Várta e bölcselet tán felmentést adhat,
További pörölést többet már nem kaphat!
Az élet már ilyen, az unoka véli,
Kényelmesebb zseniként a rumliban élni!

Háborog a papa, ezt ő nem így látja,
Mondanivalóját ekképpen summázza:
Lehet zseni leszel, bár ez még nem látszik,
Rend nélkül az ember lehet, hogy hibázik!

A nagy rendetlenség osztja figyelmünket,
Bőven megcsapolja tettekkészségünket!
Elszívja meglévő energiáinkat,
Általa veszthetjük döntő csatáinkat!

Az örömteli lét a rendben is rejlik,
Ennek igazságát elég sokan sejtik,
Rendet kell hogy tartsunk, főleg tudatunkban,
Általa lesz lelkünk mindig nyugalomban!

Így dohog a papa leginkább magának,
Szánva intelmeit az unokájának!
Nem folytatja tovább, hiába is tenné,
Mert családjában vált a gyerkőc ilyenné!

A nevelési lánc messzire vezetne,
Végül a felelős még ő is lehetne!
Bár a drága Mami viszi itt a prímet,
Ezért Ő érdemli a „liberális cím” - et!

Terefere! Tóth Ádám Pál születésnapjára

Köszöntöm a kortárs horgászok doyenjét,
Aki gyakran fecsérli drága idejét,
A Holt Tisza partján, abban reménykedve,
Hogy a nagy fogástól tán megjő a kedve!

Az eredmény inkább bosszúság, mint élvezet,
De fél siker az egészséges környezet,
A kapás szerencsés esetben akkora,
Évente összejön a hallé vacsora!

Ennek dacára parolázunk boldogan,
Tovább várjuk az év leteltét morcosan,
Hisszük a szákja előbb-utóbb megtelik,
S az ígért vacsora bekövetkezik!

Szerencsére nem ettől függ a kapcsolat,
Más érték miatt választunk barátokat!
Domináns a segítőkészség a jellem,
E szempontok nélkül lázadozna lelkem!

Biz' fel kellene adnom régi elveket,
S megtagadni eddig jegyzett „műveket”!
Ez esetben ily kétségek nem gyötörnek,
Közösen megélt élmények előtörnek!

Melyek bőven állják az idők próbáját,
S kijelöli kapcsolatunk formáját!
Ezért most a tudomására juttatom,
Remek érzés, hogy barátomnak tudhatom!

Köszönet a köszöntésért
Jekő Gyurinak

Köszönöm a remek és találó rímeket,
Kérlek archiváljad részemre írt versedet!
Célzásodat illetően vettem a lapot,
Idén ez a fránya hal, ilyen gyéren kapott!
Ha esetleg tovább fogyna türelmed,
Kellene a Teremtőnek üzenned!
Erejével segítse a szákom telni,
Hogy a komám, minél előbb tudjon enni!
Azért ne félj, elkészül a hallé vacsi!
Garantálom, tele lesz a „pici-poci”!

Köszönet a halvacsoráért!

Véget ért már a halfogásban szerepem,
Meghallgatta Teremtő az üzenetem,
A fránya hal ettől kezdve jobban kapott,
Ádám komám egyre-másra többet fogott!
Rövidesen összegyűlt a halból annyi,
Nincs már miért a komámat noszogatni!
Megtörtént a csodálatos, hallé vacsi!
Durranásig tellett meg a pici-poci,
Margitka főztje okozta ez örömet,
Így kettejüket illeti a köszönet!
Hál’ Istennek a történet jól végződött,
Barátságunk, biz’ ettől is erősödött!

Herkules!

(Leányom és Gellért unokám köszöntése kapcsán)

A sors szeszélye vagy talán a véletlen,
Anyát és gyermekét együtt köszönhetem!
Mária név napján kerek esztendeje,
Napvilágot látott a család Herkulese!

Születési hossza ütött jó két sukkot,
Jó gyereknek indult, nem szólott egy mukkot!
Bezzeg esztendőre kinyílt a szája,
Jókat eszik, iszik, nem érdekli bája!

Büszke rá a család, örömmel szemléli,
Formázza a bátyját, nem érdemes mérni,
Mert mindkét csemete remek táplálkozó,
Hogy mi lesz belőlük, lehet tán birkózó!

Egy éven keresztül azon hitben éltünk,
Ő lesz a „jófiú”, kit már rég reméltünk!
Szófogadó, csendes, nyugodtan játszogató,
Minden intő szóra kezesen bólogat!

Most, hogy cseperedik, szembesülünk vele,
Reményünk vágyálom, messze még ideje!
Jelekből ítélve közelebb áll ahhoz,
Sokáig tartozik majd a „kemény maghoz”!

Miből is gondoltuk, más lesz mint az ősök,
Kik maguk sem voltak minden téren hősök,
Tudjuk a betyárból lesz a legjobb pandúr,
Túl kezes fiúból sosem lesz jó kandúr!

Azért reménykedünk, nem kell hozzá csoda,
Véljük értelmes lesz, látszik már a nyoma,
Tovább eszesedve hallgat a jó szóra,
S legszebb reményeink válnak majd valóra!

Adja a Teremtő, ezt még megélhessük,
Kezdődő életét tovább egyengessük,
Legyen igaz ember mindünk öröme,
Méltón léphessen az ősök örökébe!

Unokanővérem Mária 80. születésnapjára

Elszaladt életünk biztos több mint fele,
Az a bölcs tanácsom, ne törődjünk vele!
Sok ember e korról legfőbb csak álmodik.
Áldott természeted, hála, nem változik!

Oly kedves maradtál, amint voltál egykor,
Maradandó emlék a közös gyermekkor,
Még midig emlékszem a sok közös csínyre,
Nagyszülői házban két szerető szívre!

Kik mindig kivédtek, ha volt egy kis bajság,
Egyedül Ők hitték nálunk az igazság!
Elrendezték azt is mikor egymást martuk,
Mindig ki volt tárva védelmező karjuk!

Illik emlékeznünk e két jó emberre,
Barackos mamára, a drága Keresztre!
Általuk érkezett az égi üzenet,
Tőlük tanultuk meg mi az a szeretet!

E nagyszerű érzést mi is tovább adtuk,
Ennek a gyümölcsét biztos mi aratjuk!
Mikor gyermekeink gondoskodnak rólunk,
Anélkül, hogy erről külön kell, hogy szóljunk!

Boldog lehetsz Te is, mert szeret családot,
Egyetlen bánatunk nincs közöttünk Párod.
Biztos köszönt Ő is elszállott lelkében,
Bízzunk a Teremtő áldott kegyelmében!

Fogadd ölelésünk köszöntés jeléül,
Testvéri szeretet bennünk el nem évül.
Egy kis szerencsével találkozunk újra,
Reméljük még sokszor, na és tíz év múlva!

Vass Gyula 60. születésnapjára

Van egy vén poéta dér lepi már haját,
Kortársa is alig, csak fiatal barát,
E barátok között akad már ki hatvan,
Tán' még mind elhiszi magáról, hogy vadkan!

Pedig felettük is eljár a gyors idő,
De még néhány évig övéké a jövő.
Oly nagyot álmodni többségük már nem mer,
Van azért kivétel, egy elszánt VASS ember!

Ma Öt ünnepeljük, itt az egész család,
Rokonok, barátok és a kis unokád.
Köszöntünk mindnyájan, hatvan éves lettél,
Irigylésre méltó szépasszonyt szeretnél.

Sikeres volt múltad, biztató a jövőd,
Régtől úgy ismerünk megvan hozzá erőd!
Ennek ellenére érhetnek kudarckok,
Bármi történjék is megvívod a harcot!

Családodon kívül mi is Veled vagyunk,
Körülnézve látom jelentős csapatunk,
Kik egészségedre emeljük a kupát,
Ezzel köszöntvén a VASS családot, s Urát!

Egyre jár az agyunk!
(Schweighardtné Pataki Zsuzsanna
Poet társamnak)

Szívemből köszöntöm a szellemi társat,
Kinek verseiből olvastam néhányat.
Ezek inspiráltak, hogy tollat ragadjak,
S csepp talentumommal dalra fakadjak!

Kölcsönös figyelem köt össze bennünket,
Hasonló élmények érintik lelkünket.
Versekből ítélve egyre jár az agyunk,
Egyező örömünk, egyező vigaszunk!

A famíliánkról mindig szépet írunk,
Bár jól tudjuk néha a bensőnkben sírunk.
Miért hallgatnak, vajh sok volt az intelem?
Netán bajuk történt? Ó édes Istenem!

Pedig nem hiányzik már nekünk izgalom,
Élvezetek gyanánt legfőbb' irodalom.
Olvasgatni, írni puha karosszékben,
Csatát nem vállalva, alkotni békében!

*Névnap a Bika kocsmában
Szabó Janika névnapjára*

Emlékezetes nap van mifelénk máma,
Gyűlnek a vendégek a Bika kocsmába.
Itt zajlik mint mindig a legendás névnap,
Igaz nem a Hilton, de megfelel a célnak!

Van ám külön terem, no meg talponálló,
Hátul kugli pálya, néhány provokáló
Legény, ki már túl van egynéhány kanyaron,
Ugratja a többit hol kicsit, hol nagyon!

Része ez e helyen a szórakozásnak,
Ez is vonzereje a Bika kocsmának!
Jönnek a vendégek, hívott és hívatlan,
Névnap kezdetére fortyogó a katlan!

Megy a parolázás, mindenki ünnepel!
Mondom a rigmust, mit barátság követel.
Éltessen az Isten kedves Uramöcsém!
Sikeres ember vagy habitusod bohém.

Életedhez sokszor szerencse szegődék,
Egyetlen gyengéd van a hamupipőkék!
Elenyésző bajság ez a férfiaknál,
Főleg, ha a partner később sem affektál!

No, ez utóbbit már hölgye válogatja,
Van ki elfelejti a flancot ki adja!
Most tán rátaláltál Teremtőnek hála,
Aki emlékezik minek mi az ára!

Nemcsak Szabadkán a nagy ruhapiacon,
De a kocsmádban is, konyhában és placcon!
Kényeztesd hát addig ameddig teheted,
Különösen így, hogy van miért szeretned!

Élvezd az életet szokásodhoz híven,
De szívedre vigyázz, mert az „Intezíven”
Tudod mi a dörgés, élet vagy elmúlás,
Volt már benne részed, nem egy kéjutazás!

Akkor megszánt ugyan a kegyes Teremtő,
Ha kísérted folyvást, kellhet a szemfedő!
Vigyázz hát magadra drága jó barátunk,
Boldog, hosszantartó életet kívánunk!

Az autonómia kezdete
(Kata unokám születésnapjára)

Az öreg nagyapa nem győzi követni,
Sok unoka közül kit kell köszönteni.
Kit most ünnepelnek, vele nincs ily gondja,
Nagyon ritkán látja fekete a copfja!

Mikor belépett a nagyszülői házba,
Boldog nagyapjának tátva maradt szája,
Takaros fehérnép lett az unokája!
Meg is kérdi tüstént, hogy áll iskolája?

A reá kapott válasz igen csak meglepi,
Másfél esztendőre már be is fejezi!
A kíváncsi papa tovább érdeklődik,
Merre visz az utad, ha ez bevégződik?

Műszaki Egyetem vegyészmérnök szakra,
Kissé meglepődik a nem várt szavakra.
Ki lesz folytatója az eddigi trendnek?
Orvost vagy tanárt várt ő a feleletnek!

Azért nem protestál, meg sem rezdül arca,
Legyen innentől már ez a szülők harca!
Vagy Ők sem akarják a kontinuitást?
Hagyják dönteni a még fiatal hajtást?

Ebbe nem szól bele, tudja mi a céljuk,
Jellemes, szorgalmas legyen az utódjuk!
Tisztelje őseit, szeresse családját,
Majdan gyermekeit és leendő társát!

Ily gondolatok közt magához öleli,
Motyog néhány szép szót, a könnyeit nyeli,
Szeretet, büszkeség tölti el a keblét,
Magas régiókba repítve a lelkét.

Egy szépasszony születésnapjára

Oly nagy élmény számunkra baráti körben,
a vidám csevegés, a meghitt hangulat,
Még látjuk a vonzó szikrát hölgyeinkben,
amelytől álmodunk régen volt vágyakat.

Az ilyen partikon kortalanná válunk,
s bár ünnepeljük a születésnapokat,
Az évek régen nem számítanak nálunk,
s feledjük a korral járó bajokat.

Ez alkalommal a szép Babát köszöntjük,
a még mindig tündéri hölgyeink közül,
Őt a kezdetektől tiszteljük, szeretjük,
vajon mi szebbet adhatnánk ezen felül.

Talán ha jóval fiatalabbak lennénk
mi férfiak, meglehet, elgondolkodnánk,
S néha a körül motoszkálna elménk,
Mily kár, hogy Ő nem volt, s már nem is lesz babánk!

Egy szerény barát, Gáspár Jenő születésnapjára

Lelkem ma ünneplőbe öltözött,
mert itt vagyok sok jóbarát között.
Születnapja van az egyikének,
ma Öt köszöntöm, hozzá beszélek.

Ázsiód van eme közösségben!
Jó ember vagy, hiszel tisztességben,
hitednél csak szerénységed nagyobb,
ököl helyett elved a békejobb!

Kerülöd a csatát mielőtt kitör,
szép családot van, szükség nem gyötör,
egészséges, sportos életet élsz,
igaztalant, valótlan nem beszélsz!

Mit kívánsz még a sorstól jó barát?
Hisz magadnak tudhatod legjavát,
mi az életben nem haszontalan.
Sorsod kantárja jó kezekben van!

Becsüld meg szerencséd, többet ne kérj!
A már bevált iránytól el ne térj!
Céljaid legyenek a régiek,
életed vigyázzák az égiek!

Hitted volna?

*(Kriston Klári Poet társamnak,
a Harley Davidson Open Road Fest résztvevőjének)*

Széplelkű poéta, észbontó motoros,
Elszánt sziklamászó, mellesleg takaros!
Ezekkel bűvöl az utóbbi időben,
Vajh mi lakozhat még e törékeny nőben?

Mind ezt nem gondoltam a jó tollú társról.
Véltem, mulatsága sosem szólhat másról,
Mint lelkünket gyötrő, szép versfaragásról,
Melyet megcsodáltunk ki tudja már hányszor!

Oly nagy becsben álló, érzelmes versei,
A szerelmi líra csodás remekei,
Hittük a versírás tehetsége klúja,
Mára kiderült, csak egyik bravúrja.

Amit a pórnépnek a búcsú jelenthet,
Az számára a Harley Open Road Fest.
Úgy üli a motort, mint csikós a lovat,
Én meg restelkedve írok csak sorokat.

Részéről e kunszt csak apróbb próbatél,
Gigászi feladat túrák végeztével
Felérni a csúcsra! Nézem a fotókat,
Már a látványa is borzolja valómat.

Ez aztán a virtus, szinte én reszketek,
Látva a sziklával magasban küzdenek!
Gyomrom összeszorul, rosszra is gondolok,
Titokban féltetek, jobb, hogy ha megtudod!

Aggódva várom a következő kunsztot,
Netán megérjük, a Balatont átúszod!
Azért vigyázz magadra, mert visszavárunk,
Igen nagyra becsült tollforgató társunk!

Szomorú napok a Bika kocsmában

Búsul a vendégkör a Bika kocsmába,
Hiányzik a kocsmá legendás gazdája.
Hét végén elmaradt a nagy kugliverseny,
Okáról kérdezni többségük alig mer.

Nincsen ki okítsa kugliról a népet,
Vannak, akik már a legrosszabbtól félnek.
Törzsvendégek közül néhány jól értesült,
Úgy tudja a főnök a kórházba került!

Mondják, hogy nagy a baj, valami stroke féle,
Nem sokat ért ebből a kis falu népe,
Van köztük jártasabb, akként magyarázza,
Engedetlen neki jobb keze, jobb lába!

Sokuk számára ez elképzelhetetlen,
Nagy a döbbenet, de kérdezni egy sem mer.
Csendben latolgatják mi lehet a vége,
Remélik, helyre jön újra egészsége!

Aggódik a család, a szorgalmas párja,
Magát nem kímélve, példásan helyt állva.
Futó és törzsvendég, számtalan barátja,
E sorokat jegyző egykori tanára.

Néhány nap múltával érkezik a jó hír.
Ölelni még gyengén, de lábán járni bír.
Gyógytornász segíti, mit és hogyan tegyen,
Kell jó néhány hónap, hogy a régi legyen!

Most rogyant még a test, de tiszta az elme,
Bízzunk, hogy segít a Teremtő kegyelme!
Rosszabbtól tartani talán most már nem kell,
Lesz még a Bikában számos kugliverseny!

Szomorú történet nem kis tanúsággal,
Tanácsos a munkát megosztani mással!
Az életritmuson lassítani kéne,
A hosszabb életnek csak így van esélye!

Egyetlenem, Edit asszony névnapjára

Oly kegyesek hozzám az istenek,
hiszen csodás asszonyt szerethetek!
Öröme ez ily öreg legénynek,
húsz éve e bűvöletben élek!

Jó sorsomtól mégis többet kérek,
Veled örök boldogságban éljek!
Erre vágyom immár fehér fejjel,
köszöntésem fogadd szeretettel!

Ne várj tőlem már talmi kincseket,
csak törődést, s egy ígéretet:
Kerülöm a kísértés erőit,
a békétlenség sötét útvesztőit!

Bízom, méltányolnak az istenek,
megkövetem Őket, segítsenek!
Fohásznak szánom e néhány sorom,
s boldogságunkért imádkozom.

*Egy „nehéz fiú,”
Szabó Janika névnapjára*

Nagy macsót köszöntök sok barát nevében,
ki nem kímélte magát eddig életében,
égette a gyertyát buliban, munkában,
szerette a nőket tartósan, futtában.

Ha kedve úgy hozta járta a világot,
megvalósított sok tervet és sok álmot,
mára a test jelzi elég volt, vigyázat,
mégsem látja be az evidenciákat.

Családban, barátban egyre nő a féltés,
várjuk ébredjék a felelősségérzés,
hiába a szándék, nincs tovább, mint régen,
egyszer véget ér a legédesebb éden.

Másban kell keresni elmúlt örömöket,
nem szabad vállalni óriás köröket,
mértékkel tanácsos végezni a munkát,
nem ajánlott fogni friss vadakra puskát.

Reméljük belátod ez már nem megy babra,
sokszor szeretnénk még jönni János napra,
fogadd el önmagad őszintén és hittel,
ebben segítsen meg a jóságos Isten!

Szerencsés barát, Molnár János 75. születésnapjára

Irigylésre méltó e szerencsés barát,
máig ölelheti csodás nejét, Babát.
Boldogságban élt meg már hetvenöt évet,
kívánjuk eképpen érje majd a véget!

Ily korú legénynek valós reménysége,
kitart még évekig gyémánt keménysége.
Partneri ölelés minőségén múlik,
hogy a férfiasság előjön vagy búvik!

Sok-sok szépasszonynak eshet le az álla,
mert öreg macsóknak szúrhat még szakálla.
De ha egy asszonynak fáradt keze- lába,
állítom a kaktusz nem tüskésebb nála!

Hiába ajándék, ékszer, selyem, bársony,
a szerelmi ünnep Húsvét és Karácsony.
Hála az Istennek vagyunk már egy páran,
akinek feladni nincs esze ágában.

Van még pálya bőven hová nem kell kérvény,
ahol nincs veszélyben a siker és élmény,
ahol máig Te vagy a legnagyobb bajnok,
a galambtenyésztés, versenyt nyert galambok.

Csiripelik, van már újabb szenvedélyed,
pecabotra váltod, ismert tehetséged.
Ha ügyes kezedbe jól fogod a botod,
meghazudtolhatod mára elért korod!

Hajrá kedves barát, mind szurkolunk Neked,
boldogságban folytasd további életed!
Következőkben is élj abban a hitben,
tisztességes embert segíti az Isten!

Bajai ikon, Farkas Attila 75. születésnapjára

Ritkán mozdul ember ily cudar időben,
legfeljebb kiket a szeretet vezérel,
kik tiszteletüket kívánják jelezni,
s barátságukat így is kifejezni.

Barátot köszöntök egy bajai ikont,
kinek léte e szép várossal összeforrt,
ki nemzedékeknek mutatta az utat,
ezért becsüljük így Igazgató urat.

Nyugodt személyisége, szilárd jelleme,
megnyerő, derűs társasági kelleme,
sikeres diákok óriás tábora,
nagy elismertségének igazi záloga.

Szakmai vizsgázók, felkészült maturák,
szerencsét próbáló, izguló figurák,
több évtizeden át félték elnökségét,
általa remélték tanulmányuk végét.

Diákok, tanárok vizsgák alkalmával,
bizonyítványosztást nem várták bicskával.
Szigorú, de korrekt megmérettetésük,
büszkeséget, tartást plántáltak beléjük.

Akadtt azért élet az iskolán kívül,
izgatottan készült, ha azt kapta hírül,
jó bajai hallét szeretnénk, ha főzne,
mindig úgy sikerült, versenyen is győzne!

Kedves volt kollégám, régi jó barátom,
születésed napján szívemből kívánom,
adjon a Teremtő erőt, egészséget,
boldog, szép napokat és hosszú életet!

Nándor barátunk születésnapjára

Isten tartsa meg szokását
minden oly barátnak,
ki a vendéglátásunkat,
nem érzi csapásnak!

Bízunk benne, ezúttal is
ilyen helyre jöttünk,
igaz ennél alávalóbb,
egy sincs tán' közöttünk.

Lendítsük hát ölelésre,
mind a két karunkat,
köszöntvén a szülinapján
Nándor barátunkat.

Fiatal még az ünnepelt,
egy híjával hatvan,
de mit eddig elmulasztott,
visszahozhatatlan.

Nem kell azért sajnálkoznunk,
volt kalandja bőven,
szerencséje, hogy akkor még,
szabad volt és nőtlen.

Nos, így aztán kedves neje,
nincs miért pörölgjön,
ezért áll a házassága,
stabil cölöpökön.

Bár ki tudja, ha egy zsenge,
el tudná hitetni,
Olyan macsó még a fickó,
nem is kell fizetni.

Erre azért nincs sok esély,
kényelmesebb ennél,
Nem hajt már a mennyiségre,
megmarad már egynél.

Örülj, hogy a szerelemben,
nincs más helyütt dolgod,
Kívánjuk, hogy asszonyoddal,
legyél mindig boldog!

*Szárnyaszegetten.
Gáspár Jenő barátunk névnapjára*

Szárnyaszegettnek, borúsnak
érzem csapatunkat,
Néhány hete temettük el
jeles barátunkat.
Egyre másra közöttünk is
csapkod már a mennykő.
Érezzük, mily kíméletlen
a gyorsuló idő.

Másodrendűvé csökkent a
személyes akarat,
Transzcendens erők vezényelik
rejtélyes sorsunkat.
Apátiánk ellenére
bíznunk kell és hinni,
Emberhez méltóan fogunk
élni, majdan halni.

Az életigenlés még győz
mindnyájunk agyában,
Fogódzókat remélhetünk
családban, barátban.
Most is azért jöttünk össze,
hogy ezt erősítsük,
Közben Jenő barátunkat
névnapján köszöntsük!

Kedves, jó barátunk! Nemes
jellemed ismerjük.
Nagyszerű személyiséged,
tiszteljük, szeretjük,
Együttérzésünk kísérté
nehéz napjaidat,
Empátiával biztattuk
aggódó családotat.

Nagy ütközetet nyertél meg,
s lesz végső győzelem,
Mi hátra van, tán' kevésbé
gigászi küzdelem.
Most már örülj az életnek,
a szép családotnak,
Élvezd boldogságát
menyasszony lányodnak!

Tekints büszkén a fiadra,
ki formázza apját,
S minden bizonnyal megkapja,
ugyan azt a karmát. (életsors)
Várd az unokákat, tervezz
reménnyel és hittel,
Megérdemelt boldogságod
segítse az Isten!

Köszöntő Gréta és Endre esküvőjére

E boldog percekben köszöntünk Titeket,
Egymásban örökké tartson ki hitetek!
Legyen a másikhoz sok-sok szép szavatok,
Ti látjátok hasznát, egyedül magatok.

Egymástól a másik bátorítást kapjon,
Hogy az önbizalma soha el ne fogyjon!
Derűs arcotokon legyen mindig mosoly,
Felelősségetek egymás iránt komoly!

Adjatok egymásnak kölcsönös bizalmat,
Ne legyen köztetek mit másik elhallgat!
Egymás véleménye legyen tiszteletben,
Az egyeztetett szándék nem oly lehetetlen!

Legnagyobb kincsetek legyen a becsület,
Családotok iránt a tiszta szeretet!
Legyen házatokban hit, szeretet, remény,
Szülessenek új csillagok családok egén!

Béni barátom társának, Franciskának születésnapjára

Mikor két magányos szív egymásra talál,
A tollforgató barát verssel reagál,
Hiszen oly felemelő lelki állapot,
Derűt, boldogságot látni, s nem bánatot.

Ritka nagy szerencse ily meghitt kapcsolat,
Hol a vágynak csak a kor szab határokat,
Egy gyengéd ölelés, egy igaz vallomás,
Sok biztató mosoly, s még ezernyi más!

Érthető óhaj, most álljon meg az idő,
A jelen mulandó, nem ismételhető,
A tűz csendesedhet, de izzik majd parázs,
Kívánom, tartson örökké e csodás varázs!

A kor nem érdem...
(Gondolatok Klein Imre barátom
70. születésnapja alkalmával)

A kor önmagában még nem érdem,
tartja a bölcselet,
Van ki boldogtalanul, s van ki
boldogan éli meg.
Bár nem kizárólag magunktól függ
a jobbik változat,
Rajtunk is múlik, hogy mi vár reánk,
jó sors vagy kárhozat.

Nem indulunk egyenlő eséllyel
a tálum terén,
Kinek van kellő ambíciója,
javíthat szellemén.
Életsorsunk minőségét mégis
más határozza meg,
Boldog ember csak az lehet, aki
rendben van lelkileg.

Jeles barátomat régtől ilyen
embernek ismerem,
Családja, munkája máig első,
ezért is tisztetem.
A hűséges barátság részéről
fontos és szent dolog,
Kívánom családjával legyenek
örökké boldogok.

UTÓSZÓ

(életrajzi adatok)

A Kos csillagjegyben, 1942. április 10-én születtem Újkécskén, (jelenleg Tiszakécske) pedagógus családban. Általános iskolai tanulmányaimat is ott végeztem, majd Budapesten Villamosipari Technikumban érettségiztem. Szerkesztő technikusként dolgoztam a katonai szolgálatom kezdetéig, két év után a József Attila Tudományegyetem matematika szakán folytattam tanulmányaimat, s kaptam középiskolai matematika tanári diplomát.

Pályámat Tiszakécskén, édesapámmal egy tantestületben kezdtem, majd 1971-től a Kiskunhalasi Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakképző Iskolában tanárként, 1973-tól igazgatóhelyettesként, 1980-tól nyugdíjazásomig, igazgatóként dolgoztam. Ezen évek alatt Kereskedelmi Menedzser és Közoktatás Vezető szakképesítést is szereztem.

1971-ben házasodtam, gyermekeim Kiskunhalason születtek: György (1972), Attila (1975), Mária (1980). 2002-ban elváltam, 2004-től élet társi kapcsolatban élek egykor volt tanítványommal Sáfrány Edit pedagógussal. Hét unokám van, akikről a legtöbbet írtam.

A verseket már tanulmányaim alatt megszerettem, főleg a klasszikusok alkotásai állnak hozzám közel. Igazgatói beszédeim mindegyikében választottam e műfajból idézeteket. Előfordult, hogy csak verssel köszöntöttem a diákokat.

A köszöntők írását, a társas együttlétek hangleveinek emelése érdekében kezdtem el, de egyre jobban megszerettem az írást, így bővítettem a repertoárt oly annyira, hogy a mai napig 180 verset illetve köszöntőt írtam, melyből 140-et e kötet tartalmaz.

A Poet irodalmi oldalon, és a Facebook nyilvános oldalán publikálok, az utóbbiban majd minden esetben aktuális fotókkal és logóval.

Kiskunhalas, 2019. október 23.

Még írni akarok...

*Bízom, írásaim nem öncélú,
szépen rímelő szavak,
Bennük reális gondolataim
hitelesek, igazak.*

*Igyekszem maradandót alkotni,
többet nem áhítok,
E hiú remény realitása,
számomra nagy titok!*